

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

3

1906

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ÉDITIONS

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ε.Υ.Δ της Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΛΟΓΟΣ ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΙΚΟΣ
ΠΕΡΙ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ ΤΗΣ ΛΕΙΨΙΑΣ

Τῷ 1880 ἐξέδωκα ἐν τοῖς ἱμοῖς *Romans grecs*¹ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Λόγον παρηγορητικὸν περὶ Δυστυχίας καὶ Εὐτυχίας κατὰ τὸν κώδικα *Miscellaneous* 282 τῆς ἐν Ὁξωνίῳ Βοδληϊανῆς βιβλιοθήκης. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1898, ὅτ' ἐξεδόθη ὁ Κατάλογος τῶν ἐν τῇ πανεπιστημιακῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Λειψίας ἐλληνικῶν κωδίκων, μεγάλως ἐπιθυμοῦν ἀντιβάλω πρὸς τὴν ἐμὴν ἐκδοσὶν ἕτερον ἀπόγραφον τοῦ αὐτοῦ ποιήματος, ὅπερ ἐγνώσθη ἔκτοτε περιλαμβανόμενον ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 35 (πρότερον ἀρ. 1296) κώδικι τῆς βιβλιοθήκης ἐκείνης². Τὸν κώδικα δὲ τοῦτον κατώρθωσα πράγματι νὰ μελετήσω τελευτώντος τοῦ Ἰουλίου τοῦ λήγοντος ἔτους ἐν τῇ Δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ τῆς Γενεύης, εἰς ἣν ἐπὶ τῇ ἐμῇ αἰτήσῃ λίαν προθύμως ἀπέστειλεν αὐτὸν ἐκ Λειψίας ὁ διευθύνων τὴν ἐν αὐτῇ πανεπιστημιακῇ βιβλιοθήκῃ φίλος καθηγητῆς κ. Gardthausen.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κώδιξ ἐγράφη κατὰ μὲν τὸν κ. Gardthausen τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, κατὰ δὲ τὴν ἐμὴν κρίσιν τελευτώντος τοῦ αἰῶνος ἐκείνου. Πλὴν δὲ τοῦ Λόγου παρηγορητικοῦ, ὄντος ἀνεπιγράφου καὶ διὰ τοῦτο μὴ διαγνωσθέντος ὑπὸ τοῦ συντάξαντος τὸν Κατάλογον τῆς Λειψίας κ. Gardthausen ὡς ὄντος αὐτοῦ τοῦ ἐν ἔτει 1880 ὑπ' ἱμοῦ ἐκδεδομένου, περιλαμβάνει ὁμοίως ἀνεπιγράφον τὸν Φυσιολόγον, τὴν τοῦ Μιχαὴλ Ψελλοῦ Ἑρμηνσίαν εἰς τὰ δημοτικά ἀποφθέγματα καὶ τοὺς Χρησμοὺς Λέοντος τοῦ σοφοῦ. Καταλαμβάνει δὲ ὁ Λόγος παρηγορητικὸς τὰ φ. 1^α - 24^β τοῦ κώδικος. Εἰς δ' ἐπιμελῶς γεγραμμένος, ἔχων ἕκαστον στίχον χωρὶς. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον

¹ *Collection de Romans grecs en langue vulgaire et en vers*. Ἐν Ἐπισημοῖς 1880 σ. 289-321.

² *V. Gardthausen Katalog der griechischen Handschriften der Universitäts-Bibliothek zu Leipzig*. Ἐν Λειψίᾳ 1898 σ. 45 κ. ἑ.

Καμπου ή γάτω ταισιν αὐτῶν ρύακω ως οὐκ
 εύκολος εἶναι πάντοτε τας δύσκολο τοπίας
 Εξάμιμον πρὶν εἶναι και αὐτος ἐπερίπαυται
 ἔμπροσθεν ἡμῶν αὐτὸν σωτήριον
 καὶ τὸν ἕτερον πάντοτε τῶν ἄλλων διαίχθια
 καὶ εἰς αὐτὸ ποταμὸν αὐτὸν ὡς φησὶ
 εἰς ἀγροίαν ἀρατὴ καὶ κακὴν λίθο περὶ ἀρατῶν
 τὸν ἕτερον ἐσωδότης τοῦτον ὡς ἐφίγητον
 ἀδρανῆμα ἀσκεπασὸν ταχρὶα γυμνασίου
 ροῦτον ἐφ' ἡμῶν κίμον μορομοίπερὸ τὸ ἀκθες
 μακρὴ πρὸς τὸ σῶμα τῶν μακρῶν τῶν γονάτων
 ἄλλοι θορίας καλοῦσιν οὐδὲν ποταμὸν καὶ κέρμη
 ἰσοπέδου τῶν ἡματῶν καὶ εἰς τὸν ἀχρῖον
 ἵστα ἄλλο κατασχευασμένον ἕκτω τῆς
 τὸ ποῖον μακροῖσιν τὸ καλὸν καὶ ποῖον καὶ διαίχθια

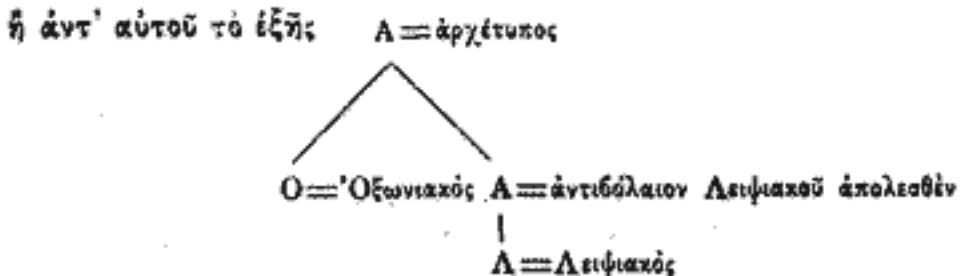
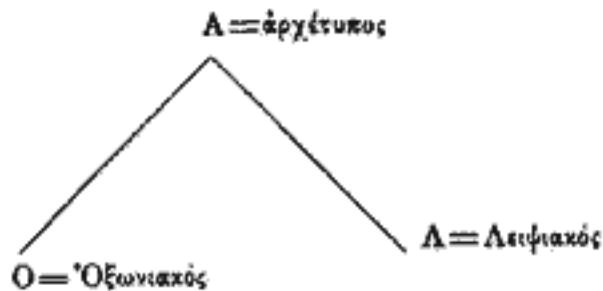

γράμμα ἐκάστου στίχου εἶνε ἐρυθρὸν, ἐν δὲ τῷ τέλει ἐκάστου φέρεται ἄνω στιγμὴ. Εἶνε δὲ τὸ ποιῆμα ἐνίστορον, ὡς θὰ ἔλεγέ τις Βυζαντινός, ἤτοι κοσμεῖται ὑπὸ εἰκόνων ἀχρῶμων, γεγραμμένων διὰ κονδυλίου. Τοιαῦται δὲ εἰκόνες, καταλαυθάνουσαι συνήθως περίπου τὸ ἥμισυ τῆς σελίδας, θπάρχουσι ἐν τῷ Λόγῳ μόνον πέντε, ἐν τῷ φύλλῳ 2^α μετὰ τὸν στίχον 58, φ. 2^β μετὰ τὸν στίχον 63, φ. 3^α μετὰ τὸν στίχον 75, φ. 6^α μετὰ τὸν στίχον 210 καὶ φ. 6^β μετὰ τὸν στίχον 213. Αἱ δὲ λοιπαὶ δυστυχῶς δὲν ἐγράφησαν, εὕρισκομένου μόνον κενοῦ χώρου προωρισμένου δι' αὐτάς ἐν φ. 8^α μετὰ τὸν στίχον 278, φ. 9^β μετὰ τὸν στίχον 330, φ. 10^β μετὰ τὸν στίχον 357, φ. 11^α μετὰ τὸν στίχον 382, φ. 11^β μετὰ τὸν στίχον 395, φ. 12^β μετὰ τὸν στίχον 424, φ. 13^β μετὰ τὸν στίχον 458, φ. 14^β μετὰ τὸν στίχον 491, φ. 15^β μετὰ τὸν στίχον 516, φ. 16^α μετὰ τὸν στίχον 531, φ. 16^β μετὰ τὸν στίχον 537, φ. 17^α μετὰ τὸν στίχον 537, φ. 17^β μετὰ τὸν στίχον 554, φ. 18^α μετὰ τὸν στίχον 564, φ. 18^β μετὰ τὸν στίχον 575, φ. 19^α μετὰ τὸν στίχον 581, φ. 19^β μετὰ τὸν στίχον 591, φ. 20^α μετὰ τὸν στίχον 613, φ. 21^α μετὰ τὸν στίχον 640, φ. 22^α μετὰ τὸν στίχον 682, φ. 23^α μετὰ τὸν στίχον 708 καὶ φ. 23^β μετὰ τὸν στίχον 716. Καὶ ὅτι μὲν αἱ εἰκόνες ἢ μᾶλλον τὰ σκαριφήματα ταῦτα δὲν ἔχουσι μεγάλην ἀξίαν ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ παρενθέτου Πίνακος Η', ἐν ᾧ ἀποτυποῦται ἐν φυσικῷ μεγέθει ἡ πρώτη αὐτῶν μετὰ τοῦ οἰκείου μέρους τοῦ κειμένου, ἢ ἐν φ. 2^α. Ὅπωςδὴποτε δὲ ἡ δι' εἰκόνων κόσμησις τῶν τοιοῦτων μεσαιωνικῶν ποιημάτων δὲν εἶνε τι πρωτοφανές¹.

Θελήσας δ' ἀπλῶς νάντιβάλλω τὸ κείμενον τοῦ Λόγου ἐν τῷ κώδικι τῆς Λειψίας πρὸς τὸ τοῦ Ὁξωνίου, εὐρίθην ἐν ἀμμηχανίᾳ ἔνεκα τῶν μεγάλων διαφορῶν ἅς παρουσιάζει πρὸς ἐκεῖνο. Ἦναγκάσθην λοιπὸν νάντιγράψω μᾶλλον ἀντὶ νάντιβάλλω. Αἱ διαφοραὶ πράγματι εἶνε τοιαῦται, ὥστ' ἔχομεν πρὸ ἡμῶν ὄχι δύο ἀντίγραφα, ἀλλὰ δύο διαφόρους διασκευάς. Ὅποτέρα δὲ τούτων εἶνε ἡ ἀρχαιοτέρα δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ διαγνῶσθῃ. Ἀρχαιοτέρα μὲν πάντως εἶνε ἡ γραφὴ τοῦ κώδικος τῆς Λειψίας. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει, διότι εἶνε δυνατόν ὁ νεώτερος τοῦ Λειψιακοῦ Ὁξωνιακὸς κώδιξ νὰ εἶνε ἀπόγραφον ἄλλου πολὺ ἀρχαιοτέρου. Καὶ τῶν γραμματικῶν δε τύπων καὶ τῶν λέ-

¹ Ἴδε Νέου Ἑλληνομνήμονος Τόμ. Β' σ. 350.

ξων ἢ ἐξέτασις δὲν ἔχει εἰς ἀρκλήν πορίσματα περὶ τοῦ ζητήματος τῆς μείζονος ἀρχαιότητος τῆς ἑτέρας τῶν διασκευῶν. Ἄλλ' ἔχομεν, νομίζω, ἄλλο κριτήριον, ἐξ οὗ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἀρχαιότερα εἶνε ἡ διασκευή τοῦ Ὁξωνιακοῦ κώδικος. Τὸ κριτήριον δὲ τοῦτο εἶνε ἡ ἐν τέλει τοῦ Λειψιακοῦ μετὰ τὸν στίχον 742, ὅστις συμπίπτει πρὸς τὸ πέρασ τοῦ Λόγου ἐν τῷ Ὁξωνιακῷ κώδικι, ὑπαρξίς στίχων τινῶν ὁλως διαφόρων τὸ ὕφος τοῦ λοιποῦ κειμένου καὶ καθ' ἑαυτοὺς δὲ ἀνοήτων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀκαταλήπτων ἐν πολλοῖς διὰ τὴν κακὴν παράθεσιν αὐτῶν ἐν τῷ κώδικι. Οἱ στίχοι οὗτοι, λείποντες ἐν τῷ ἀντιβόλαιῳ τοῦ Ὁξωνιακοῦ κώδικος, εἶνε πάντως προσθήκη μεταγενεστέρου διασκευαστοῦ. Ἄλλ' ὁμολογῶ, ὅτι, καὶ τοῦτα ἀποδεχόμενοι, δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἡ προσθήκη αὕτη ἐγένετο ἀπ' εὐθείας εἰς μεταγενεστέρην διασκευήν· δὲν εἶνε ὁλως ἀδύνατον τὸ μὲν ἄλλο κείμενον νὰ εἶνε ἀρχαιότερον, μόνον δὲ οἱ τελευταῖοι στίχοι νὰ προσετέθησαν εἰς σύνταξιν τοῦ Λόγου ἀρχαιότεραν. Κατὰ ταῦτα θὰ ἠδυνάμεθα νὰποδεχθῶμεν τὸ ἐξῆς στέμμα κωδίκων

Τῶν στεμμάτων τούτων φαίνεται μοι πιθανώτερον τὸ δεύτερον.

Παρασκευάζων δὲ τὴν κατωτέρω παρατιθεμένην ἐκδοσιν τοῦ Λειψιακοῦ κειμένου δὲν προσέκρουσα εἰς μεγάλας δυσχερείας ἕνεκα τῆς ἐπιεικοῦς ἐπιστάσεως μεθ' ἧς εἶνε γεγραμμένος. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἰσμὸν τῆς κακογραφίας καὶ τῶν ἀνορθογραφιῶν τοῦ Ὁξωνιακοῦ

ὁ κώδιξ τῆς Λευίας, καίπερ οὐκ ἐν πᾶσι, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ὀρθῶς γεγραμμένος, ἔχει οὕτως εἰπεῖν σύστημα κακῶν γραφῶν εὐκόλως διαγινωσκόμενον καὶ δυνάμενον νὰ συμπεριληφθῆ εἰς τακτά τινα vitia τοῦ κώδικος, ἅτινα, ἐφ' ἅπαξ ἐνταῦθα ἀναγραφόμενα, εἶνε περιττὸν νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἐν ταῖς ὑποσελίδιοις διαφόροις γραφαῖς. Τοιαῦτα εἶνε ἡ πάντοτε μετὰ δασείας γραφὴ τῆς λέξεως ὀδύνη, ἡ πάντοτε μεθ' ἑνὸς μ γραφὴ τῆς θλίψεως θλιμένος εἰς πάντα τὰ γένη. τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμοὺς (καὶ ἐν συνθέσει δυστυχοθλιμένον ἐν στ. 575), ἡ διὰ τοῦ η πάντοτε γραφὴ τῶν οὐδετέρων ὑποκριστικῶν καδάμην, κελήν (= κελίον) κεφάλην, κλονάρην (= κλωνάριον), κοσμίδην, μαγνεάδην (= μαγνάδιον), παραπόρτην, πιτάκην, σκαλήν, στεφάνην, ἡ συνήθεια νὰ γράφῃ τὸ πνεῦμα ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δευτέρου ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένου συστατικοῦ συνθέτων λέξεων (στ. 83 κοσμοἀναγυρεύω, στ. 110 ἐνδάλλαγῆν, στ. 112 πραγματοποιάλλάζω, στ. 142 πυργοέθεμελίωσαν, στ. 148 ἀνθρωποἀναστενάγματα, στ. 226 συνάπάντημαν, στ. 290 χρυσοἰζουμπλισμένον, στ. 341 χρονοῦπομένεις, στ. 345 καὶ 677 δυστυχοἀδελφῆ). Ἄλλη συνήθεια τοῦ βιβλιογράφου σταθιωτάτη πλὴν σπανίων ἐξαιρέσεων, εἰδικῶς ἀναγραφομένων ἐν ταῖς ὑποσελίδιοις γραφαῖς τῆς κατωτέρω ἐκδόσεως, εἶνε τὸ νὰ μὴ ὑποτάσῃ τὰ ῥήματα τὰ ἐπόμενα εἰς τὸ νὰ, ἀφ' οὗ (γραφόμενον συνήθως ὑπ' αὐτοῦ ἀφοῦ ἢ ἀφοῦ ὡς καὶ ἀφότου) ἄν, ὅταν καὶ ἄς (γραφόμενον πάντοτε ἄς) καὶ νὰ μὴ ἐγκλίνη πλὴν ὁμοίως σπανίων ἐξαιρέσεων τὸ ἔρθρον μετὰ τὸ νὰ, μὴ, ἄν, ἄς, ὡς καὶ ἄλλας λέξεις, καθ' ἃ ἐγὼ ἐν ταῖς ἐμαῖς ἐκδόσεσι νεοελληνικῶν κειμένων.

Καὶ ταῦτα μὲν εὐκολώτατα ἠδύναντο νὰποκατασταθῶσιν εἰς τὸ ὀρθόν· ποιοῦμαι δ' αὐτῶν μνεῖαν ἐνταῦθα μόνον ὅπως ἀπαλλάξω φόρτου περιττοῦ τὰς ὑποσελίδιους σημειώσεις. Ἄλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω τὸ αὐτὸ προκειμένου περὶ ἄλλης συνηθείας τοῦ βιβλιογράφου, ποιουμένου ὡς συχνοτάτην χρῆσιν βραχυγραφικῶν ἐπιτιμήσεων τῆς τελευταίας συλλαβῆς τῶν λέξεων διὰ τῆς ὑπερθεῖν γραφῆς ἑνὸς μόνου

αὐτῆς συμφώνου. Ἴδε π. χ. στ. 74 ὑπά^γ, στ. 109 κόσ^μ, στ. 157 λέ^γ, στ. 241 σκό^π, στ. 397 οὐκέ^χ στ. 452 παρέστε^κ, στ. 477 μο^κνα. Ὅμοίως δὲ γράφει στ. 71 στριγγίζω^τ, στ. 89 λέγει^τ (=τον ἢ

Ε. Π. Α. της Κ. τ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

του;) καὶ ἄλλα ὅμοια πολλά. Τὰς τοιαύτας ἐπιτιμήσεις ἀνέλυσα μὲν ἕκασταχοῦ συμφώνως πρὸς τὴν ὑφισταμένην ἀνάγκην τοῦ λόγου καὶ τὸ λεκτικὸν ἰδίωμα τοῦ διασκευαστοῦ, ἀλλ' ἠναγκάστην, ὡς εἰκός, χάριν μείζονος ἀσφαλείας, νὰ παραθέσω ἀπανταχοῦ ὑπὸ τὸ κείμενον τὰς ἐπιτιμήσεις οἷαι φέρονται ἐν τῷ κώδικι. Τὸ αὐτὸ δ' ἐπραξα

δ' δ' λ'
 χάριν ἀκριθείας καὶ διὰ τὰς συχνὰς ἐπιτιμήσεις βασιμ, λιδα, ὄμα,
 χαρ, ἄς ἄλλως ἀνέλυσα ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ ποιήματος διὰ τῶν τύ-
 πων βασιμίδιν, λιδαδιν, ὄμαδιν, χαρτίν. Εἰς τούτους τοὺς τύ-
 πους ἦγε τοῦτο μὲν ἢ ἴστω καὶ σπανία εὐρεῖσις αὐτῶν καὶ ὀλογράφων
 (ἴδε βασιμίδην ἐν στ. 722, ἀναδασμίδιν ἐν στ. 346, ὄμαδιν
 ἐν στ. 319 καὶ 713, χαρτὴν καὶ χαρτίν ἐν στ. 94, 491, 507 καὶ
 699), τοῦτο δὲ ἢ παρατήρησις τῆς πυκνοτάτης παρὰ τῷ διασκευα-
 στῇ χρήσεως τοῦ ν ἐν τοῖς τοιοῦτοις (ἴδε τάνωτέρῳ καλάμιν, κελά-
 διν, κεφάλιν, κλωνάριν, κοσμίδιν, μαγνάδιν, παραπόρτιν,
 πιττάκιν, σκαλίν, στεφάνιν, εἰς ἃ πρόσθεις τὸ ἱμάτιν ἐν στ. 290,
 λιθάριν ἐν στ. 735, μέλιν ἐν στ. 526, πουλὶν ἐν στ. 239, χέ-
 ριν ἐν στ. 524, 554, 581 καὶ ἄλλα). Προστίθεται δὲ τὸ ν καὶ εἰς
 τὰ οὐδέτερα ἀφήγημαν ἐν στ. 28, 328, 379, βούλλωμαν ἐν στ.
 653, δάσωμαν ἐν στ. 70, θέλημαν ἐν στ. 460, 651, μήνυμαν
 ἐν στ. 690, ὄνομαν ἐν στ. 91, 266, 267, 433, 638, πείσμαν ἐν
 στ. 30, ποδοκτύπημαν ἐν στ. 329, πρᾶγμαν ἐν στ. 188, 298, 356,
 750, σῶμαν ἐν στ. 54, τέρμαν ἐν στ. 397, τρόχωμαν ἐν στ. 666 καὶ
 εἰς ἄλλα τοιαῦτα, οὐ μὴν ἄλλα καὶ ἐκεῖ ὅπου ὀλιγώτερον ἀναμένεται,
 οἷον στ. 667 ἀπλότηταν, στ. 27 πατρίδαν, στ. 332 δυστυχῆν,
 ἐν στ. 47 ἰδῆν (ἰδεῖν), 133 ἐβγῆν (εὐγείν), στ. 439 βασανίσην
 (βασσανίσιν), στ. 183, 234, 446, 525, 551 οὐδετέρως ἄλλον,
 στ. 567, 595 ἐγεννήθην ἐν γ' προσώπῳ ὡς ἐν στ. 80, 125, 471
 ἀπεκρίθην, στ. 208 ἐπληρώθην καὶ στ. 691 ἦρκειν (ἦρκην).
 Δυσκολώτερον δ' ἀπερᾶσισα πῶς ἐπρεπε νάναλυθῆ τὸ ἐν πλείστοις ὅσοις
 χωρίοις, ἀκριβῶς ἀναγραφείσιν ἐν ταῖς ὑποσελιδίῳσι σημειώσεσι, γέγραμ-
 μένον ἐν ἐπιτιμῆσει πᾶ, καὶ ταῦτα διότι ὁ διασκευαστῆς ἢ ὁ βιβλιο-
 γράφος ποιεῖται ἀδιαφόρως χρῆσιν τοῦ πάλιν καὶ πάλε (πάλατι),
 καθ' ἃ ἄλλως καὶ τοῦ τέτοιος καὶ τίτοιος, κάστρον καὶ κάστρο,

καλάμιν καὶ καλάμι πολλαχού, μέλιν (στ. 526) καὶ μέλι (στ. 533. 542), σκαλί (στ. 295) ἀντὶ τοῦ συνήθους παρ' αὐτῷ σκαλὶν (σκαλὴν), τίποτε, τίποτες καὶ τίβοτις, πούπετε, πούπετις καὶ πούβετις καὶ ἄλλων τινῶν τοιούτων. Ἄλλ' ἀνέλυσα ὁμῶς πάλιν πλὴν ὅπου τυχὸν ἢ ἀνάγκη τοῦ μέτρου ἀπέκρουε τὸ ν, οἷον ἐν στ. 384. 690, 699. Τέλος δὲ παρατηρῶ, ὅτι ἕνεκα τῶν πολλῶν διαφορῶν τοῦ νῦν ἐκδιδόμενου κειμένου ἀπὸ τῆς Ὁξωνιακῆς παραλλαγῆς μόνον ἐν ὀλίγοις χωρίοις, εἰκὲ ὅπου ἔκρινα τοῦτο ἀναγκαιότατον χάριν ἑμφανούς διορθώσεως κακῶς ἐχόντων χωρίων τοῦ Λειψιακοῦ κώδικος, παρέθηκε ἐν ταῖς σημειώσεις παραπομπὴν εἰς τὴν ἐμὴν ἐκδοσιν κατὰ τὸν κώδικα τοῦ Ὁξωνίου. Ὁ δὲ ἀναγνώστης θὰ ἔχη τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν δύο κειμένων καὶ τὰν ἀπαλιν πολλακίς, ἥτοι ὅτι αἱ γραφαὶ τοῦ Λειψιακοῦ κώδικος συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν ἢ κατανόησιν χωρίων τοῦ Ὁξωνιακοῦ. Πασῶν δ' ἀρίστη τῶν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα ἀναφερομένων εἶνε ἡ τοῦ Λειψιακοῦ κώδικος ἐν στ. 433 γραφὴ Ἐπώδυνος ἀντὶ τοῦ ἐν στ. 445 τοῦ Ὁξωνιακοῦ κακῶς ἐχοντος Ἐμποδισμός.

Ἐχει δὲ τὸ κείμενον τοῦ Λειψιακοῦ κώδικος ὧδε·

Ὅσους ἑκατεπέκρανεν ἡ Δυστυχοτυχία,
 ὅσους ἑκατεδάμασεν ὁ ἀσύστατος ὁ Χρόνος,
 ὅσους ἐποίηε νὰ θλιβοῦν καὶ νὰ κακοπαθήσουν,
 ὅσοις φαρμάκιν ἰδωκεν ἡ Τύχη νὰ ρουφήσουν,
 ὅσους ἑκατεχόρτασε καὶ ἐγέμισεν ὁ Χρόνος
 ἐκ τὸ μιὰρὸν κακόβουλον τῆς Κακοδυστυχίας
 πόνους γομάρια φοβερά καὶ θλίψεις ἀμετρήτους,
 καὶ πάλιν ὅσοις ἐποίηε πολλὴν τιμὴν ἡ Τύχη,
 ὅσους ἑκατεγλύκανε ἐκ τὸ διακριτικόν της,
 ὅσους ἐποίηε νὰ χαροῦν ἐκ τὸ ἀσυνείδητόν της,
 ὅσους ἑκατεχόρτασεν ἀμέτρητα καλά της
 καὶ ὅσους ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν Δυστυχίαν,

5

10

3. ἐποίηεν κακωπαθείουσιν 4. ρουφίσουσιν 5. ἑκατεχόρ-
 τασεν 7. ἀμετρίτους 10. ἐποίηεν χαροῦν ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον
 γραφίντος χαροῦν ἀσυνήδητον 11. ἀμέτρητα

ὅσοις ἔδωκε πρόσχαρον ἡμέραν νά τὴν ἔχουν,
δεῦτε σμίχθητε σήμερον, ἔλατε μετ' ἐμένα
καὶ νά σας ἀφηγήσωμαι τῆς Δυστυχίας τοὺς πόνους, 15
τοὺς ἄλλος ἀφηγήσατο μυριονειδισμένους.

Καὶ ἀφ' οὗ σας ἀφηγήσωμαι τὸ τί ἔπαθεν ἑκεῖνος,
οἱ μὲν εὐχαριστήσατε τὴν Εὐτυχοτυχίαν,
ὅσοι καλὰ τῆς εἶδατε, ἔχετε γλυκασμούς της,
οἱ δὲ ἀπὸ πόνου ὑβρίσατε πάλιν τὴν Δυστυχίαν, 20

φ. 1^β

|| ὅσοι κακὰ της ἔχετε καὶ ἐπίετε πικρασμούς της.

Ἄλλος ὁκάτις δυστυχῆς ἀφ' ὅτης ἐγεννήθη
τοὺς χρόνους ὅσους ἔζησεν ποτὲ νά μὴ εὐτυχήσῃ
ἦλθε μὲ τὰς πικρίας της τῆς ἀσυστάτου τύχης
νά ξενωθῆ ἐκ τὴν χώραν του καὶ ἐκ τὰ γονικά του. 25

Φροντίδα τὸν εἰσέβηκε καὶ μέριμνα καὶ ὀδύνη
νά ἔβγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδαν του καὶ ἐκ τοὺς συγγενεῖς του,
νά ψηλαφήσῃ ὡς δύναται τὸ ἀφήγημαν τοῦ κόσμου,
τῆς γῆς τὸ τέλος νά διαβῆ, νά μὴ ἀφήσῃ τόπον,
ὡς ποτε ζῆ νά περπατῆ πείσμαν ἀπλῶς ἔθεκεν 30

γῆν νά μὴ ἀφήσῃ πούποτε τὸ νά μὴ τὴν γυρεύσῃ.
Ἦλθεν εἰς τέτοιαν μέριμνα νά κοσμοψηλαφήσῃ
μὴ νά πετύχῃ πούποτες τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον,
νά τὴν εὐρῆ, νά τὴν ἰδῆ ποταπῆ ἐνε καὶ ποῖα 35
καὶ ἔχει τοσοῦτην δύναμιν νά θανατόνη ἀνθρώπους.

Καὶ μίαν ἐν ὄσῳ ἐκάθετον σηκόνεται ἀπὸ λύπης,
ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν χώραν του, κινᾷ ἐκ τὰ γονικά του,
καὶ νά ζητῆ ἐπεχείρησε τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον,

14. ἔλατε	15. νά σας ἀφηγήσωμαι	16. τοὺς	ἀφηγήσατο			
17. ἀφηγήσωμαι	18. εἰ	19. εἶδατε	γλυκασμούς ἐκ τοῦ			
τὸ πρῶτον γραφέντος γλυκασμούς	20. εἰ	21. ἔχεται	πικρα-			
σμοῦστος	22. δύστυχεῖς	23. εὐτυχύσει	25. χώραν γω-			
νικά	27. εὐγει	τοὺς	28. ψηλαφῆ	ἀφήγημαν	ἀφίσει	
30. πείσμαν ἀπλῶς	31. γῆν	ἀφίσει	34. ἐνε	35. τοσοῦ-		
την	35. θανατώ	36. ἐνόσω	οἴκοι:τε	37. εὐγένη	χώραν	κινᾷ
γωνικά						

νά μή την εὐρη· πούποτες μετὰ πολλῆς ὀδύνης.

Μῆναν ἐπεριπάτησεν, ἐξέβηκεν τοὺς δύο, 40

τόπους δυσβάτους ἤρξατο νὰ ποδοπεριτρέχη
ὄρη τὰ οὐκ ἦτον δυνατός κανεῖς νὰ περπατήσῃ.

Οὐκ ὤκνειεν εἰς τὰ δύσκολα, πρόθυμος ἦτον πάντα·

φ. 2^α || κάμπους ἠγάτην τὰ βουνά, τὰ ρυάκια ὡς ὀμάλιν,
εὐκολας εἶχε πάντοτε τὰς δυσκολοτοπίας. 45

Ἐξάμηνον παρέδραμε, καὶ αὐτὸς ἐπεριπάτει·

ἄνθρωπον ἐπιθύμησε νὰ ἰδῇ νὰ τον συντύχη
νὰ τον εἰπῇ τοὺς πόνους του τοὺς ἔχει ἢ δυστυχία,
καὶ εἰς ἓνα τόπον δύσβατον νὰ οὐρανοφεγγίσῃ.

Εἰς ἄγριαν στρατὰν καὶ κακὴν λιθοπετροστρωμένην 50

τὸν Χρόνον ἐσυνάντησαν τοιοῦτον ὡς ἀφηγεῖτον·

ἄνδραν μακρὺν, ἀσκέπαστον, τὰ χέρια γυμνωμένα,
ρούχον ἐφόρει κόκκινον, μόνον ὀμπρὸς ἔς τὸ στήθος
νὰ σκέπεται τὸ σῶμάν· του μέχρι καὶ τῶν γονάτων.

Ἄλλης θωριάς, καλόκοπος, ἄγένειον παλληκάριν· 55

ζωσμένος ἦτον ἄρματα, καὶ εἰς τὸ ἓνα χέριν

χαρτί εἶχε κατάστιχον γραμμένον ἐκ τὴν Τύχην
τὸ ποίους νὰ ποίση τὸ καλὸν καὶ ποίους νὰ δυστυχίσῃ.

φ. 2^β || Καὶ ἐκεῖνος ὡς τον ἠύρηκε οὕτως ἄρματωμένον,
ἐξαίφνης ὑπεξέβηκε φόβος εἰς τὴν ψυχὴν του 60

νὰ μὴ τοῦ τόπου ἢ μόνασις φύλακαν ἔχη ἐκεῖνη
καὶ φονευθῇ ἐκ τὰς χειρὰς του καὶ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον,

καὶ εἰς δάσος ὑπεξέβηκε νὰ κρουφθῇ ἀπ' ἐκεῖνον.

Ὅταν δὲ εἰς νοῦν του ἔβαλεν τῆς Δυστυχίας τοὺς πόνους,

ἀτός του εἶπεν εἰς αὐτόν· ἄς δράμω, ἄς τον λαλήσω, 65

39. εὐρεῖ	(καὶ, κατωτέρω)	πούποτες	42. ὄρη	κανεῖς
43. ὠκνευεν	44. ἠγάτην	46. ἐξάμινον	47. ἐπεθύμεισε	
ἰδεῖν	50. ἀγροίαν	λιθοπετροστρωμένην	51. τοιοῦτον	
ἐφιγῆτον	52. μακρὴν	53. ἐφόρει	ὀμπρὸς τὸ	54. σῶ-
μαν	55. θωριάς	παλικάρην	56. ἄρματα	57. καταστί-
60. ἐξέφνης	61. ἐκεῖνη	62. χειρὰς	63. κρουφθεῖ ἀπὸ	χθ
κεῖνον	64. ἔβαλεν	65. αὐτόν		

- καὶ εἰ μὲν κακός, ἄς φονευθῶ καὶ ἄς λείψω ἀπὸ τῶν κόσμων,
εἰ δὲ καλός, νὰ τον ἰδῶ, νὰ υπά[γ]ω νὰ τον συντύχω.
μὴν νὰ γνωρίζῃ πούπετες τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον,
νὰ πέσω εἰς τὰ πόδια του καὶ νὰ μὲ το ἐρμηνεύσῃ.
- φ. 3^a || Ἐξέβην ἐκ τὸ δάσωμαν καὶ υπάγω πρὸς ἐκεῖνον. 70
Ἄπο μακρῆα στριγγίζω τον· « Πόθεν υπάγεις; ξένη,
πόθεν υπάγεις, ἀνθρωπε, τίς εἶσαι, πόθεν εἶσαι; »
Ἄ Χρόνος, ὡς τον ἤκουσεν, ἠκούμπησεν εἰς δένδρον,
νεύει τον μὲ τὸ χάριν του νὰ υπάγῃ πρὸς ἐκεῖνον.
Καὶ ἐκεῖνος, ὡς τον ἤκουσεν, υπάγει πρὸς τὸν Χρόνον. 75
Καὶ τότε ὁ Χρόνος λέγει τον· « Τίς εἶσαι, πόθεν εἶσαι; »
— « Ξένος ἐγὼ καὶ δυστυχῆς », λέγει τον, καὶ θλιμμένος,
κακομυριοκατάδαρτος ἀπὸ τὴν Δυστυχίαν.
— « Πόθεν υπάγεις, ἀδελφέ; » λέγει του πάλι ὁ Χρόνος.
- φ. 3^b || Ὁ ξένος ἀπεκρίθη τον· « Ἄφ' οὔτου ἐγὼ ἐγεννήθην 80
ἔχω τὴν Τύχην κατ' ἐμοῦ πικραίνουσαν καθ' ὥραν,
ἡμέραν εὐτυχήματος ποτὲ νὰ μὴ με δείξῃ.
Καὶ ἐξέβην ἀπὸ λύπης μου καὶ κοσμοαναγυρεύω
μὴ νὰ ἐπετύχω πούπετις τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον,
νὰ την εὐρῶ, νὰ την ἰδῶ, νὰ την παρακαλέσω 85
νὰ με λυτρώσῃ ἐκ τὰ κακὰ τὰ πάσχω καὶ παθάνω ».
Καὶ ὁ Χρόνος ἀνεστίναξεν, καὶ λέγει πρὸς ἐκεῖνον·
« Ἄλλοι τὸν γράφουν ἄτυχον τῆς Δυστυχίας τὰ χέρια ».
Καὶ τότε πάλιν λέγει τον· « Λέγε με πῶς ἀκούεις
καὶ ποῖον ἐνὶ τὸ κάστρον σου καὶ τίνας οἱ γονεῖς σου; » 90
Ἄ ξένος ὀλοπρόθυμα λέγει τον τῶνομάν του
καὶ πόθεν ἦν καὶ ποταπὸς καὶ ποῖ' ἦσαν οἱ γονεῖς του.

66. κακῶς 69. ἐρμηνεύσει 70. δάσωμαν 71. στριγγίζω^τ
72. (καὶ κατωτέρω) εἶδε 73. ἠκούσεν ἠκούμπησεν 74. χέρην

(καὶ 75) υπά^γ 76. Ἐν τῇ ᾧφ Ἑρώτησις 77. Ἐν τῇ ᾧφ ἀπόκρι-
σις δυστυχῆς 79. Ἐν τῇ ᾧφ Ἑρώτησις πάλαι 80. Ἐν
τῇ ᾧφ ἐρυθρὸν ἀ[πόκρισις] 81. ἔχεις 84. πούπετις 88. ἀλλὰ

ταχέρια 86. Ἐν τῇ ᾧφ Ἑρώτησις λέγει^τ ἀκούεις 90. ἐνεῖ
τίνας 91. Ἐν τῇ ᾧφ ἀπόκρισις τ'ὄνομάν 92. ἦν ποῖ

Καὶ τῷ ἀκούσειν τὸ ὄνομα τὸν Χρόνος ἐκ τῶν ξένων,
ὡς περ ἰκρᾶται τὸ χαρτὶν, γοργὸν τὸ ἀποτυλίσσει
καὶ βλέπει, ἀναψηλαφᾷ, εὕρισκει τὸν ἐκείνῳ 95
νὰ κεῖται εἰς τὸ πρόγραφον τῆς Κακοδυστυχίας.
Καὶ πάλιν ἀνεστέναξεν, τοιοῦτως τὸν ἐλάλει·
« Ἐσὺ, ἀδελφε, εἰς τὰ γραμμὰτα κείτῃσαι τῆς ὀδύνης,
γραμμένος ἐκ τὰ χέρια τῆς μάθε τῆς Δυστυχίας,
καὶ ὡς ποτὲ τῆς βεβαιώθησε καὶ γνώριζε ἀπ' ἐμένα 100
τῆς Τύχης τὸ κἀκόγνωμον οὐ θέλεις ἀποφύγειν. »
Ὁ ξένος ὡς τὸ ἤκουσεν στήκεται κ' ἐρωτᾷ τον·
γ. 4^α || « Σὺ δὲ τίς εἶσαι, ἄνθρωπε; Βέβαιον τὸ ἐγνωρίζεις,
ὅτι ποτὲ ἐκ τὸ δύστυχον μεταλλαγὴν οὐκ ἔχω; »
Καὶ αὐτὸς ἀπηλογήθη τον, τοιοῦτον λόγον λέγει· 105
« Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χρόνος ἀδελφε, τὸν ὑποτάσσει ἡ Τύχη ».
— « Ἐσὺ 'σαι ὁ Χρόνος, ἀδελφε, τὸν ὑποτάσσει ἡ Τύχη; ».
— « Ἐγὼ εἶμαι, λέγει, ἀδελφε· μὴ μὲ το ἀπιστήσης·
καὶ εἰς κόσμον με προσέταξεν τοῦ νὰ ὑπάγω ἡ Τύχη
τοῦ νὰ ποιήσω ἐναλλαγὴν γνώριζε τῶν πραγμάτων 110
νὰ ἴδω τίνες εὐτυχοῦν καὶ ποῖοι ἀτυχοῦσιν,
τοὺς ἀχαρίστους εὐτυχεῖς νὰ πραγματοαλλάξω
καὶ ἄλλους νὰ στήσω δυστυχεῖς εἰς τὸ σκαλὶν ἐκείνων,
ὅσους εὐρῶ ὅτι εὐχαριστοῦν τὴν Τύχην καὶ ἐπαινοῦσιν ».
— Ἐγὼ δὲ, Χρόνε, τί λεγεις, ἐναλλαγὴν οὐκ ἔχω; » 115
— « Οὐκ ἔχεις, λέγει τον αὐτὸς, ἐναλλαγὴν οὐδόλωσ,
ὅτι, ἀδελφε μου, μάθε το, δι' εἶέν ἠρώτησά την

93. τὸ ἀκούσιν. Διῶρθωσα τῷ ἀκούσειν = ἅμα τῷ ἀκούσειν, καθ' ἃ ἐν στ.
686 τῷ εἰπεῖν = ἅμα τῷ εἰπεῖν. Πρὸλ. στ. 455 ἅμα τῷ ἀνέθειν, στ. 429
ἅμα τῷ πιάσειν 94. χαρτὴν ἀποτυλίσει 95. ἀναψηλαφᾷ
97. ἐλάλει 98. κείτῃσαι 100. βεβαιώθησαι 102. ἐρωτᾷ
103. Ἐν τῇ ᾧφ Ἐρώτησις 104. οὐκέχω 105. τοιοῦτον 106. Ἐν
τῇ ᾧφ ἀπόκρισις εἶμε 107. Ἐν τῇ ᾧφ Ἐρώτησις σε 108. εἶμαι
με τὸ ἀπιστήσεις 109. κοῦ 111. τίνες 112. δυστυχεῖς
113. σκαλ 114. εὐρῶ τῷ ἐπαινοῦσιν 115. Ἐν τῇ ᾧφ
Ἐρώτησις λέγεις 116. Ἐν τῇ ᾧφ ἀπόκρισις του οὐδόλωσ
117. ἠρώτησά

ἀπότῃ τὴν προσεῖδῃσιν μ' ἰδῶκε τῶν ἀνθρώπων ».

Ἦκουσε τὴν ἀπόφασιν ὁ ξένος ἐκ τὸν Χρόνον,
καὶ πίπτει εἰς τὰ ποδάρια του, μυριοπαρακαλεῖ τον· 120

«Χρόνε, τῆς Τύχης δουλεπτά, πάλιν νὰ ἰδῆς τὴν Τύχην,
πάλι νὰ ἰδῆς καὶ νὰ στραφῆς ἐκεῖ εἰς τὰ γονικά σου,
πῶς νὰ εὐρῶ μ' ἐρμήνευσε τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρο,
καὶ ἂν θέλω ἀργήσῃσιν ἀκομῆ καὶ πότε νὰ το εὐρῶ».

Ἄ Χρόνος ἀπεκρίθη τον· «Στράταν ἀκόμη θέλεις 125

φ. 4^β

|| νὰ περπατήσῃς, ξένο μου, χρόνον ἕναν ἀκέραιον,
καὶ τότε στράταν ποταπὴν γινώριζε ἀπ' ἐμένα,
ν'ἄνε στρωμένη πικρασμούς, νάχη ἀντὶ ἀγκάθια πόνους
καὶ ἀντὶ δένδρα στεναγμούς καὶ ἀντὶ λιθάρια λύπας·
νὰ εὐρῆς δάκρυα ποταμούς, βουνὰ τρανὰ τὰς θλίψεις 130

καὶ ὡς μονοπάτια τὰ κακὰ καὶ ὡς ὄρη τὰς ὀδύνας.
Καὶ ἀφ' οὐ πληρώσῃς τὴν ὁδὸν τίτοιαν ὡς τὴν λέγω,
θέλεις ἰβγῆν εἰς ὄρεινὸν λιθάδιον τέτοιον μέγα,

νὰ ἐγγίξῃ ἀπάνω εἰς οὐρανὸν, νομίζω, ἡ κορυφή του·
καὶ ἐκ τοῦ βουνίου τὴν κορυφὴν θέλεις τηρήσῃσιν κάτω, 135

καὶ θέλεις ἰδεῖν ἀπ' ἐκεῖ κάμπον ὠμαλισμένον,
τίτοιον ἀπ' τὴν γλυκύτητα καὶ ἀπὸ τὴν ἡδονὴν του,
τὸ οὐδὲν ἐπεριπάτησες οὐδὲ εἶδες εἰς τὸν κόσμον.

Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ καμπὸῦδον λιθάδιον τό σε λέγω
θέλεις ἰδαῖς παράξενον κάστρο τῆς Δυστυχίας, 140

τὸ ἐκτίσεν ἢ συμφορὰ ἢ ἐφύρῳσεν ὁ πόνος
καὶ πυργοθεμελίωσαν αἱ ὀδύνες τῶν ἀνθρώπων.

118. προσεῖδῃσιν ^σ 119. ἦκουσε 120. Ἐν τῇ ᾧ παρακαλεῖ ^τ

121. δουλεπτά, ἀντὶ δουλευτά, καθ' ἃ ἐν στ. 632 ἀπτήν ἀντὶ αὐτήν ^λ πά

122. πάλαι 123. ἐρμήνευσαι (καὶ κατωτέρω) κάστρω 124. ἀν
εὐρῶ 126. ἕναν ἀκαίρεον 128. ν'ἄνε στρωμένη νάχη ἀντι

^θ ἀγκα 129. ἀντιδένδρα ἀντιλιθάρια 130. εὐρεῖ ^δ θλίψ

131. ὄρη 133. εὐγεῖν ὄρεινὸν (καὶ 139) λιθά ^δ 134. ἐγγύζει

135. ἐκ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνίου 136. ἀπεκεῖ ὠμαλισμένον

137. τίτοιον ἀπὸ 141. ἐκφύρῳσεν 142. αἱ ὀδύνες

Καὶ παρεκ' εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ἄλλο νὰ ἴδῃς κάστρο
τῆς Εὐτυχίας παρεξένον κάλλιον περὶ ἐκεῖνο.

Πλὴν ἀφ' οὗ κάτω κατεβῆς ἐκ τ' ὄρεινόν ἐκεῖνο 145

καὶ ὁρήσῃς νὰ περιπατῆς νὰ ὑπάγῃς πρὸς τὸ κάστρο,
θέλεις ἀκούειν ἀπὸ μακριὰ τῆς Κακοδυστυχίας
ἀνθρωποκτανάγματα καὶ πικροπόνους λόγους.

ρ. 5α Ἢ Ἐσὺ δὲ βλέπε, λέγω σε καὶ παραγγέλλω σέ το,
βλέπε μὴ ἐμπῆς, ἀκου τ' αὐτὰ, τῆς Δυστυχίας τὴν πόρτα, 150

ἀλλὰ τριγύρου σκόπησε πρῶτα καὶ γύρευε το,
καὶ ἀνάγνωσε τὰ γράμματα τὰ γράφουσιν ἀπ' ἐξω,
καὶ τὴν πορτοφυλάκισσα λάλησε ἀπὸ τότε,
καὶ ἐκεῖνη, ἂν σε ἴδῃ, νὰ σε εἰπῇ τί ἐνε τὸ θέλεις ποίσει.

Καὶ ἰδοὺ ἀπεχαιρέτιζω σε, ξένη μου, καὶ ὑπαγαίνω. 155

Πλὴν ἐκ τὰ σε εἶπα πρόσεχε μὴ ὁμολογήσῃς ἕνα ».

Καὶ ὡς ἂν ἀπεχαιρέτισε, λί(γ)αι τον πάλε ὁ ξένος'

« Νὰ σ' ἐρωτήσω τίποτε ἐδῶ καὶ ἄλλον λόγον.

'Εδῶ εἰς τὴν χρονοστράταν μου, λέγε μου, ἂν εὐτυχῆσω,
ἄνθρωπον νὰ ἴδω πούβετις διὰ παρηγορίαν μου, 160

ἢ μοναχός μου τὴν ὁδὸν θέλω ὑπαγαίνειν πάντα

νὰ μὴ ἐπιτύχω πούκετες τινὰ νὰ τον συντύχω ; »

— « Ἄνθρωπον νὰ ἴδῃς πούκετες διὰ παρηγόρημά σου,

πληροφορήθησε ἀπ' ἐμέν, οὐ θέλεις ἐπιτύχειν.

Πλὴν νὰ σε εἰπῶ καὶ ποῖσέ το τὸ σ' ἔχω παραγγείλει. 165

'Ὡς ὑπαγαίνεις τὴν ὁδὸν, καλάμιν θέλεις εὔρειν,

143. παρεκ'	πλάγιον	145. κατεβῆς	ὄρεινόν	146. κά
147. ἀκούειν		149. παραγγέλλω	150. ἀκού ταυτα	μπόρτα
151. σκόπησε	πρῶ	153. πορτοφυλάκισσα	154. ἐκεῖνη	ἂν
	θέ	155. ὑπαγένω	157. ὡς ἂν	λέ
πάλαι	ξενος	158. Ἐν τῇ ᾧα	Ἐρωτησις	ἐρωτίσω
159. λέ	ἀνευτυχῶσω	160. πούβετις	παρηγορίαν	
161. ὑπαγένειν	163. Ἐν τῇ ᾧα	ἀπόκρισις	νὰ ἴδεις	παρηγόρημά
164. πληροφορήθη σε	165. εἰπῶ	ποῖσε	παραγγεί	
166. ὑπαγένεις	εὔρειν			

Ε.Σ.Δ. Ε.Σ.Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

καὶ κόψε μὲ τὰ χέρια σου καλάμι ἀπ' ἐκεῖνα,
καὶ πιᾶσε καὶ πελέκησε, ποιμενικόν το ποῖσαι,
καὶ θέτε το εἰς τὰ χεῖλη σου, πνοὴν σου δάνειζε το,
καὶ ἐκπνοὴν σου τὸ αὐτὸ μέλος τοῦ νὰ ἐβγάνη, 170
νὰ ἔνε εἰς παρηγορίαν σου, καὶ μετ' ἐσὲν νὰ βλέπης
φ. 5^β || σχήματα ἀνθρώπων περισσῶν τοῦ νὰ σε συνοδεύουν
καὶ πρὸς τοῦ καλαμίου σου τὸν ἦχον νὰ συντρέχουν.
Καὶ τὸ καλάμι, ξένη μου, γνῶριζε, ὅταν τὸ κόψης
τοῦ φόνου ἔνε φύτευμαν καὶ σπέρματα τῆς τύχης 175
νᾶχουν παράξενον ἦχον, μέλος ὁκάτι ξένον,
τὸ ἐγνωρίζουν τὰ κακὰ καὶ τὰ πικρὰ τοῦ κόσμου.
Καὶ ὅταν σιμώσης, πρόσεξε, τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον,
τῆς αἰσῆς εἰς χίλια, ρίψε το, βάλε το εἰς γῆν ἀπέσω,
καὶ μὴ φανῆ καὶ γνωριστῆ καὶ αἴλοὶ ἐσέναν ἔχει, 180
διότι τὸν θέλει κἄν ποσῶς ἡ Τύχη εὐνοήσῃ
δίδει τον ἕναν ἀπ' αὐτὰ καλάμι τοῦ νὰ παίζῃ.
Κ' ἐκεῖνα τὰ σ' ἀκολουθοῦν τίποτε ἄλλον οὐκ εἶνε,
μόνον τῆς Τύχης τὰ καλὰ τὰ ἔχουν οἱ εὐτυχοῦντες.
Καὶ ἐγὼ ὡς διατί σ' ἐπρόσεξα πολλὰ δυστυχισμένον 185
καὶ ὀλοπικροκακόδαρτον ἀπὸ τὴν Δυστυχίαν,
δι' αὐτὸ σ' ἐπαρηγόρησα, καὶ πρόσεξε νὰ ποίσης
ὅλα τὰ σ' ἐπαράγγειλα, νὰ μὴ σε λάθῃ πράγμαν.
Καὶ εὐχου με, ξένη· ἀπὸ τοῦ νῦν σπουδάζω νὰ 'παγαίνω». 190
— «Ἔπα' καλῶς, παράξενε Χρόνε τῆς Δυστυχίας.
Καλὰ ἦσαν τὰ μ' ἐρμηνεύσεις· Χρόνε μου, εὐχαριστῶ σε.

167. μετὰ χερίᾱ 168. πελέκυσαι ποῖσαι 169. πνωὴν
ιδανιζέ 170. ἐκ πνωὴν εὐγάνει 171. ἔνε παρηγορίαν

173. συντρέχουν 174 (καὶ 182). καλὰ^μ 175. φόνευμαν. Ἐν Ὁξω-
μίου στ. 175 φείτευμα 176. ν' ἄχουν 178. σιμώσης πρόσεξαι

179. βάλλε 180. αἴλι 181. τὸ θέ^λ ἐνοήσῃ 182. μὴ ἴδει το
ἴδε Ὁξωνίου στ. 180 πέζει 183. τ' ἄλλον ἦναι

184. τὰ καλὰ τ' ἄχουν 185. πο^{λλ} δυστυχισμένον 187. ἐπαρηγό-
ρῖσα 188. λάθῃ πράγμαν 189. εὐχουμαι ν' ἀπογένω
191. καλὰ ἦσαν ταμ'

Καὶ ἐγὼ παγαίνω ἀπὸ τοῦ νῦν τῆς Δυστυχίας τὴν στραταν,
 κ' ἔχω συνοδοιπόρους μου τοὺς ἰδικοὺς σου λόγους.

Ἔπα' καλῶς, ὁ Χρόνος μου, τὸ παρηγόρημά μου ».

6^ο ¶ Καὶ ἀφ' οὗ ἀπαχαιρετιστήκεν ὁ ξένος μὲ τὸν Χρόνον, 195

ὁ Χρόνος ἐπαθυμήσεν νὰ ὑπάγῃ, ὅπου ἐτάχθην,
 καὶ ὁ ξένος πάλιν τὴν ὁδὸν τῆς Δυστυχίας ἐπῆρεν
 νὰ ὑπαγαίνῃ οὐ πρόθυμα, νὰ ἔνε πολλὰ θλιμμένος.

Τὰ ὄρη, τὰ δένδρα, τὰ βουνα, τὰ ρυάκια τὰ ἐπερπάτει.

Καὶ ὁκάποτε ὅταν ἐφθασεν ὁ ξένος εἰς τὸν τόπον, 200

φωνὴν ἀκούει παράξενον νὰ παίζῃ ὁκάτις ἄλλος
 διὰ τὴν εὐημερίαν του τὴν εἶχεν ἐκ τὴν Τύχην.

Ἐκ τῆς φωνῆς τὴν ἠδονὴν καὶ ἐκ τὸν γλυκασμὸν τῆς
 ὁ ξένος ἐκ τὰ ἐθλίβετο μικρὸν παρηγορήθη.

Καὶ ὡς εἶπεν, τίτοιον ἔλεγεν σκοπὸν εἰς τὸ κλάμιν· 205

« Χαρὰ τὸν <ῆ> Τύχη εὐημερεῖ καὶ οὐαὶ τὸν ἀτυχίση
 καὶ ὡς ἂν τον δείξῃ ἐκ τῆς ἀρχῆς βλέφαρον ἀτυχίας ».

Καὶ ἀφ' οὗ ἐπληρώθη ὁ σκοπὸς τὸν ἔλεγεν ἐκεῖνος,
 ὁ ξένος κόπτει ἀπ' ἐκεῖ καλάμιν μὲ τὰς χεῖρας,

καὶ μέσα ἐρέθη καὶ ἠύρηκεν τῆς Δυστυχίας καλάμιν, 210

π. 6^α ¶ καὶ ἐκάτσειν καὶ ἐπελέκησεν, ποιμενικὸν ἐποίκεν.

Καὶ τότε πάλιν ἤρξατο τὴν ὁδὸν νὰ ὑπάγῃ,
 μὲ τὴν πνοὴν του ἐχείρισεν νὰ παίζῃ τὸ καλάμιν,
 καὶ ἀπλῶς, ὡς οὐκ ἐγνώριζε τί ἔνε τὸ θέλει παίζειν·
 μόνον ὅτι ἔπνεεν ἄνθρωπος κ' ἐκ τὴν πνοὴν ἐκείνην 215
 τίτοιον σκοπὸν ἐχείρισεν νὰ παίζῃ τὸ καλάμιν·

192. παγένω

193. ἐδικοῦς

194. παρηγόρημά

195. μετόν

196. ὁποῦ

197. πά

198. ὑπαγένη

199. ὄρη

ρυάκια

ἐπερπα

201. ἀκούει

πᾶσι καὶ ἄλλην.

Ἄλλ' ἴδε Ὁξωνίου στ. 201

202. εἶχε εἰς

203. κκ τῆς

ἠδω

204. ἐθλίβετω

206 (καὶ 220) εὐημεροῖ

ἀτυχύσει

209. μετὰς

210. ἐσεύιν

πύρικεν

211. ἐκάτσειν

ἐπελέκυσεν

212. ὑπάγει

213. μετὴν (καὶ 216) ἐχείρησεν

214. ἀπλῶς

214. ἠδω

215. ἔπνεεν

ἐκείνην

Ε.Υ.Δ. Τ.Ε.Ε. Π.
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

α Ὁ δυστυχὴς μὴ θλίβουσαι, παρηγοροῦ ὅσον ἔχεις·
 τὴν Τύχην εὐχαρίστα τὴν εἰ τε καὶ σε ποιήσῃ.
 Δεῦτε εἰς παρηγορίαν μου τοῦ ξένου καὶ θλιμμένοι
 ὅσους ἡ Τύχη εὐημερεῖ καὶ συνοδεύεται τους ».
 220
 Εὐθύς ἀπ' ὧδ' ἐκίνησεν (;) ὁ ξένος καὶ ἀπ' ἐκείθεν.
 Σκιάς ἀνθρώπων ἴβλεπε καὶ νὰ τον περιτρέχουν.
 Ἰ Εἶχεν ἐκεῖνα κουφισμὸν ὁ ξένος εἰς τὸν δρόμον
 ὅσον νὰ ὑπάγῃ νὰ εὐρῆ τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον.
 Ἐπεριπάτειν τὴν ὁδὸν, ἐπήγαιεν τὸν δρόμον,
 225
 ἀνθρώπου συναπάντημαν ποτὲ νὰ μὴ ἐπιτύχῃ.
 Μόνον μετὰ συμπλήρωσιν πάλι ἐνὸς βουνίου
 ἔσω τῆς στρατάς τῆς κακῆς τῆς ὀρεινοδυσβάτου
 γραῖα πολλὰ ταλαίπωρος, ὡς ἔλεγεν ὁ ξένος,
 230
 γυμνή, πολλὰ λοξόφθαλμος καὶ κλαδοξεσκιτισμένη·
 ἀσχημὴ ἦν τὸ πρόσωπον, μαύρη πολλὰ τὴν ὄψιν
 τροχὸν εἶχεν τὸ χεῖρ τῆς, κ' εἰς τὸν τροχὸν ἐκείνον
 ἀνθρώπων εἶχεν πρόσωπα διάφορα ἱστορισμένα·
 καὶ εἰς τὸ ἄλλον τῆς ἐβάσταζεν χεῖρ τὸ δεκανίκιν,
 235
 καὶ ἄνω νὰ ἔχῃ δράκοντος κεφαλὴν συγκομμένον,
 καὶ ἔχῃ τὰ ἐπιγράμματα τὰ εἶχεν τριγύρου ὁ Φθόνος.
 Ὁ ξένος ὡς ἐπήγαιεν καὶ ἀνθρώπον ἐπεθύμει,
 καὶ εἶδεν τὴν γραῖαν ἀπὸ μακρὰ μέσον εἰς τέτοιαν στρατάν
 ὅπ' οὐκ ἠμπόρει νὰ διαβῆ πουλὴν ἀπὸ τὸ δάσος,
 240
 πάλιν εἰς ἐννοίαν περισσὴν ἐξέβηκεν ὁ νοῦς του
 καὶ ἴσκόπει πῶς ἐτόλμησεν ἡ γραῖα νὰ περπατήσῃ

218. τὴ ^χ ποιήσει 221. ἐπόδεν ἐνυθεν. Ἐν τῷ κώδικι Ὁξωνίου στ.
 222 ἀπῶδε ἐστρέφετον 224. ὅσου. Πρὸς στ. 573. 225. ἐπεριπάταν

ἐπήγεγεν 227. πάλαι 228. ὀρεινοδυσβάτου 229. ταλαίπω^ρ

230. κλαδοξεσκιτισμένη 231. ἀσχημὴ ἦν ὄψιν 234. δεκα-
 νίκην 235. κεφαλὴν συγκομμένον. Πρὸς στ. 239 κεφαλὴν

236. ἔχει 237. ἐπήγεγεν 239. ὀπουκείμπό^ρ πουλὴν

241. ἴσκό^π γραῖα Μεταξὺ τῶν στ. 241 καὶ 242 κενὸν ἐν τῷ κώδικι στί-
 χων τεσσάρων. Τοῦτο οὐδὲν μὲν ἑμφανίζει χάσμα ἐν τῷ ποιητικῷ ἀλλὰ καὶ πρὸς
 γραφὴν εἰκόνας εἶνε ἀνεπαρκές

E. I. ANTONAKIS K. T. II
 IOANNINA 2006

- φ. 7^β || δύσβατον τέτοιον ἔρημον, πετροκρημνώδη τόπον.
 Ἔδραμεν ὁμῶς εἰς αὐτὴν, ὡς ἔλεγεν, ὁ ξένος,
 καὶ πρωτοχαιρετίζει τὴν ἄ Μάνα, καλῶς ὑπάγεις
 τίς εἶσαι, πόθεν περπατεῖς μόνῃ σου τέτοιαν στράταν, 245
 δύσβατον, δυσκολόδρομον, νά γέμη καὶ πικρίας,
 νάχη τοὺς πόνοὺς ῥιζωτοὺς καὶ φυτρωτάς τὰς θλίψεις ; »
 Ἐκείνη ἀνταπεκρίθη τὸν ἄ Ξένο, καλῶς ὑπάγεις.
 Τὸν δρόμον τοῦτον τὸν καλὸν τῆς Δυστυχίας, τὸν τρέχω,
 εἰσὺ τὸν ἔχει δυσκόλον καὶ ὁ νοῦς σου νά τον τρέμη, 250
 ὁποῦ τον ὑπερέβηκες νά τον περιπατήσης
 ἀπὸ τὴν δυστυχίαν σου τὴν πικροτιμωρίαν.
 Ἐγὼ δὲ ἂν τρέχω τὴν ὁδὸν καὶ ἂν τὴν ὑπαγαίνω
 πολλὰ τὴν ἐσυνείθισα καὶ οὐδόλωσ τὴν συντάσσω
 καὶ ὡς θέλω περιτρέχω τὴν ἄφοβα δίχα πόνοῦ ». 255
 Ὁ ξένος, ὡς τὴν ἤκουσε, πάλιν ἀναρωτᾷ τὴν
 ἄ Ἐντόπιος εἶσαι, μάνα μου, καὶ ἀπὸ τὴν χώραν ταύτην
 καὶ ἔχεις τὸν δρόμον τὸν κακὸν εὐκόλα νά τον τρέχης ;
 Τὰ ὄρεινὰ τὰ δύσκολα διαβάζεις τα ὡς βροῦλον ».
 — ἄ Ξένο, νά σε εἶπω τίς εἶμαι ἄκουσε, γνῶρισέ το. 260
 Δουλεύτριαν μ' ἔχει, γνῶριζε, κ' ἐμὲν ἡ Δυστυχία,
 καὶ ἀνθρώπους μ' ἐπαρέδωκεν τὸ νά τους δυστυχίσω
 ὅσοι τὴν ἀχαρίστησαν ὁπόταν εὐτυχοῦσαν ».
 — ἄ Ἐάν εἰς ἀτυχήματα μὲ ἐποικεν ἡ Τύχη.
 φ. 8^α || ἔχω το τοῦτο εὐτύχημα διὰ τί ἠῦρα ἐσέναν ». 265
 — ἄ Ὁμίλησέ μου τίβοτις καὶ εἰπέ μου τῶνομάν σου ».
 Καὶ τῶνομάν του λέγει τὴν ταῦτα τὴν γραίαν ὁ ξένος.

242. πετροκρημνώδη 244. πρῶ^τ χαιρετίζει. Ἐν Ὁξωνίου
 στ. 249. πρωτοχαιρετείζει 245. Ἐν τῇ φφ Ἐρώτησις
 εἶδε μόνησσου 246. πικρείας 247. νάχει ριζωτοῦς
 248. Ἐν τῇ φφ ἀπόκρισις ἐκείνη 249. τοῦτον 250. δύσκο
 253 (δς). ἂν ὑπαγένω 254. ἐσυνήθησα οὐδόλος συν-
 τάσω 255. περιτρέχω 256. ἀναρωτά 257. Ἐν τῇ φφ Ἐρώ-
 τησις ἐντόπιος εἶδε 259. Ἐν τῇ φφ ἀπόκρισις ὀρηνά
 260. εἶμε 262. δυστυχίσω 264. ἐπικεν 266 (καὶ 267). τῶνο-
 μάν 267. ταῦτα. Γράφεται μὲν ὅτε ἐν Ὁξωνίου στ. 273, ἀλλ' ἴδε ἐνταῦθα
 κατωτέρω στ. 687.

Ἀπογυρίζει τὸν τροχὸν καὶ βλέπει τὸν τριγύρου.
Προσῆγει τὰ βασιμῖδα του, βλέπει τὰς ἱστορίας του
καὶ λέγει τὸν « Μὴ θλίβεσαι, παρηγοροῦ ὅσον ἔχεις.
Βασιμῖδιν βλέπω ὅτι πατεῖς τῆς Εὐτυχίας, ὁ ξένος,
κ' ἐπάνωθεν σου σάβουρον βλέπω σκαλὶν καίκεῖται
καὶ ἀπαντέχεις προκοπὴν τάχα τὴν ἰδικὴν σου ».

270

Ἐκείνος, ὡς το ἤκουσεν, πάλι ἀποκρίνεται τῆς
« Ἐμὴν ὁ Χρόνος εἶπέ με, μάνα, νὰ μὴ εὐτυχῆσω·
ὡς ποτε ζῶ νὰ περπατῶ πάντοτε εἰς τὸν κόσμον
νὰ μὴ με δώσῃ κἄν ποσῶς μίαν καλὴν ἡμέραν ».
— « Ἄφεις τὸν, ξένε, καὶ ἄς λαλῆ, λέγω σε καὶ ἀκουσέ με.

275

Ὁ Χρόνος τί μυστήρια τῆς Δυστυχίας ἤξεύρει;
Ἐγὼ τὸ σάβουρον σκαλὶν ἀπάνω σου τὸ βλέπω
τὴν ἰδικὴν σου προκοπὴν, γνῶριζε, ἀπαντέχεις,
διότι τοὺς παραπίσω σου πάλιν ἀπάντεχέ τους
διὰ νὰ μεταπίπτουσι ἐσὺ ὅταν προκόπτῃς,

280

καὶ οὐκ ἐνὶ ὁδῷ οἱ ὀπίσω σου νὰ διάβουν οἱ ἐμπρός σου,
ἀμὴ παγαίνει προκοπὴ καὶ ἀνάκλησις καὶ τύχη.
Μόνον νὰ σε εἶπω τίποτες, ξένε, καὶ φύλαξέ το.

285

Πρόσεχε, ὅταν περπατῆς, θέλει σε φθάσειν ἄλλη
γυνὴ πολλὰ παράξενος, εὐμορφος, ὠραιωμένη.

Αἱ χεῖρες τῆς κατάγυμνες μέχρι καὶ τῶν ἀγκῶνων
ἄσπρον ἱμάτιν νὰ φορῆ χρυσοἰξομπλισμένον,
καὶ τότε νᾶχῃ γράμματα μετὸ μαργαριτάριν.

290

Καὶ ὅταν τὴν ἰδῆς πρόσεξε νὰ τὴν προχαιρετίσῃς
καὶ σπλαγχνικὰ νὰ τὴν ἰδῆς καὶ νὰ τὴν κολακεύσῃς
κ' ἐκείνη, μάθε, νὰ σε εἶπῃ τί ἐν' τὸ θέλεις ποίσειν,
καὶ τότε θέλεις τὸ σκαλί τῆς Εὐτυχίας πατήσειν ».

295

	π		δ		π'
269. βλε	ἱστορίας	271. βασιμί	δυστυχίας	273. προκο	
274. ἤκουσεν	πάλαι	275. εἶπε	277. δῶσῃ	283. διαναμετα-	
πίπτουσι	284. ὁδὸς ἢ	285. παγένει	287. σ' ἐθθάσιν	ἄλ	
τῶν λοιπῶν	γραμμάτων	διεφθαρμένων	ὑπὸ νοτίδος	288. γυνῆ	ὠραιο-
μένη	289. χεῖρες	ἀγγόνων	290. χρυσοἰξομπλισμένον		
291. ν' ἄχει	μετὸ μαργαριτάρων	292. ἴδεις	προχαιρετή-		
σεις	294. ἐν	ποισίν	295. θέ		

Ο ξένος πάλιν λέγει την· «Μάνα, παρακαλώ σε,
 τίς ἐνε, πῶς την λέγουσι καὶ τί ἐνε ἡ κῆρη;»
 — «Τῆς Εὐτυχίας ἐνε παιδί, ἀναθροφή καὶ πρᾶγμα,
 καὶ εἰς κόσμον τὴν ἀπέστειλε νὰ εἴη τοὺς δυστυχοῦντας,
 τοὺς μὲν νὰ ποίση νὰ εὐτυχοῦν νὰ μὴ κακοπαθήσουν,
 τοὺς δὲ νὰ φέρῃ εἰς τὸν βαθμὸν πάλιν τῆς Δυστυχίας,
 πάλιν εἰς τὸ κάστρον νὰ ὑπᾶ τῆς Εὐτυχοκυράς της».
 Καὶ ὁ ξένος ἀπεκρίθηκεν πάλι πρὸς τὴν γυναῖκα·
 «Ἐνε σιμὰ τὸ κάστρον της, μάνα, τῆς Εὐτυχίας
 καὶ συγγενεὺς τίποτε μετὰ τὴν Δυστυχίαν;»
 — «Πρώτη ἀδελφὴ ἐνε, ξένε μου, μετὰ τὴν Δυστυχίαν
 καὶ σιμετὰ ἐν' τὸ κάστρον της νὰκούης τῆς Δυστυχίας.
 Καὶ βλέπε, παραγγέλλω σε, πρόσεχε μὴ σε λάθῃ,
 ὡς τότε νὰ εἶπαι μετ' αὐτὴν καὶ ὑπάγαινε τὸν δρόμον·
 ὅταν σε εἶπῃ, στράφησε καὶ σὺ ἀπόφυγέ την.
 Πλὴν τὸ καλάμι παίζε το καὶ βλέπε μὴ το ἀφήσης,
 διότι παρηγορία σου φωνάζει, ἤξευρέ το.
 Καὶ εὗξου με, ξένε· ἀπὸ τοῦ νῦν σπουδάζω νὰ ὑπάγω,
 ὅτι καὶ πάλιν νὰ στραφῶ σύντομα εἰς τὴν κυρά μου·
 καὶ σὺ ἀγωνίζου σύντομα νὰ φθάσης εἰς τὸ κάστρον,
 μὴ νὰ πατήσης τὸ σκαλὶν τῆς Εὐτυχοτυχίας.
 Καὶ ὁ ξένος, πάλιν πρὸς τὴν γράϊαν οὕτως ἀνταπεκρίθη·
 «Ἰπαγε, μάνα μου, καλῶς. Τὴν στράταν τὴν ὁδεύεις
 νὰ γένη ὁμάλιν εἰς ἔπεν, εὐκολα νὰ την τρέχῃς,
 καὶ νὰ στραφῆς καὶ νὰ μ' εὕρῃς, νὰ με ψυχοπονέσης».

296. Ἐν τῇ ᾧα Ἐρώτησις	τὴν	297. Ἐν τῇ ᾧα ἀπόκρισις
298. πρᾶγμα	299. τοῦς	301. ν'ἀφίσει
		βαθμὸν. Ἐν Ὁφω
νίου στ. 307. σταθμὸν	πά	302. πάλιν νὰ ὑπά εἰς τὸ κάστρον
τῆς εὐτύχοκυράς της	303. πάλαι	304. Ἐν τῇ ᾧα Ἐρώτη-
σις	σῦμα	305. εὐτυχίαν
		306. Ἐν τῇ ᾧα ἀπόκρισις
πρῶ	307. σῦμοτᾶ	κάστρον ν' ἀκούεις
λάθει	309. ὡς τότε	εἶσε αὐτὴν ὑπάγετε
στράφησαι	311. καλάμν παίζε	βλέπαι
		313. εὗξου
ὑπήγω	317 (καὶ 324). πά	ἀνταπεκοί
		320. ψυχοπονέσις

Ε.Ι.Α ΤΗΣ ΚΕ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Καί ὡς ἀπεχαιρετίσθηκεν ὁ ξένος μέ τήν γραίαν,
ὁ ξένος πάλιν τήν ὁδόν ἤρξατο νά παγαίνη
καί ἡ γραία τήν στρατάν νά κρατῆ τῆς Δυστυχοτυχίας.

Ἦρξατο πάλε εἰς τήν ὁδόν νά παίξῃ τὸ καλάμιν·

φ. 9^β

|| ὁ ξένος ὀλοπρόθυμα ἐπήγαγεν τὸν δρόμον,

325

νά ἔχη συνοδοιπόρους τοῦ τῆς Τύχης τοὺς προβάδους·

καί μετ' ὀκάποσον καιρὸν ἤυρεν αὐτὴν τὴν κόρην,

τὴν εἶχεν εἰς τὸ ἀφήγημαν τῆς δύστυχης τῆς γραίας.

Καί ἄμα τὸ ποδακτύπημαν ἐνόησεν ὁ ξένος,

στρέφεται, χαιρετίζει τὴν, χαμηλοπροσκυνᾷ τὴν.

330

« Πῶς εἶσαι, κόρη; λέγει τὴν. Χίλια καλῶς ὑπάγεις ».

— « Χίλια καλῶς τὸν δυστυχῆν· ἐπέτυχα ὅτι ὑπάγεις
τὸ νά ἐπιτύχῃ πούπετες τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον ».

— « Κυρά, νά ἴδῃς τὴν Τύχην σου, τὴν Εὐτυχοκυράν σου,

λέγε με πόθεν περπατεῖς καί ποῦ εὐτυχαπεστάλλῃς; »

335

— « Εἰς κόσμον ἤμουν, ξένε μου· εἶδα τοὺς δυστυχοῦντας

φ. 10^α

|| καί ἐποικα ἀνταλλαγὴν τοῖς δυστυχοτυχοῦσιν ».

— « Χαρὰ εἰς ἐσένα καί νά ζῆς· καί μένα, τί με λέγεις; »

— « Ἐσένα νά μὴ θλίβῃσαι πάντοτε παραγγέλλω·

εἰσὲ νά μὴ ἀχαριστῆς τὴν Τύχην σὲ φωνάζω·

340

ἐσένα λέγω τὰ κακὰ νά τα χρονοῦπομένης

καί τὸ βασμίδιν νάνεβῆς τῆς Εὐτυχίας ὡς θέλεις,

ὅτι δι' ἐσένα εἶπέ με, μάθε το, ἡ κυρά μου·

« Ἐρχεται ὀκάποιος δυστυχῆς χρόνους πολλὰ θλιμμένος,

τὸν μυριοκατεπίκρανεν ἡ δυστυχοαδελφὴ μου,

345

καί κρύβεται ἐπὶ ὀχήματος (;) αὐτὸ τὸ ἀναβασμίδιν,

τὸ ὀκάτι ἐκατέβηκεν ἀπὸ σαλοῦ κεφαλίου (;) ».

321. μετὴν 322. παγένει 325. ἐπήγαγεν 327. ὀκάποσον
ἤυρεν 328. ἀφήγημαν δὺς-ῦχεις 329. ἄμα 330. χαιρετίζῃ

χαμηλοπροσκυνᾷ τὴν 331. εἶδε 332. δύστυχῆν ἐπέτυ^χ 333. ἐπε-

τύ^χ 334. Ἐν τῇ ᾧφ Ἐρώτησις 335. εὐτυχαπεστάλλῃς 336. Ἐν

τῇ ᾧφ ἀπόκρισις 337. ἀναλλαγὴν. Γρακτίον ἐναλλαγὴν (Πρὸς σ. 110)
ἢ ἀνταλλαγὴν; 339. παραγγέλλω 340. σε 342. ν'ἀνεβείς

343. εἶπε 344. δὺς-ῦχῆς πολλὰ θλιμμένος 346. κρύβεται

ὀχήματος 347. ἐκατέβηκεν Οἱ δύο στίχοι 346-347 παρερθεμένοι.

Καὶ παίζε, ξένε, ἀπὸ τοῦ νῦν εὐψυχα τὸ καλάμιν
καὶ τὰ σε συνοδεύουσι τ' εἶνε νὰ σ' ἐρμηνεύσω ».

Ἦρξατο παίζειν εὐψυχα τῆς Τύχης τὸ καλάμιν
ὁ ξένος ὀλοπρόθυμα νὰ περπατῆ τὸν δρόμον.

Καὶ τότε ἡ κόρη λέγει τὸν α Στράφου καὶ βλέπε, ξένε,
ἐκ τὸ δεξιὸν σου περπατοῦν μέρος, ἐγνώριζέ το,

τὸ ἐμπροσθινὸν ἐν' Ἐλευκασμὸς καὶ παροπίσω Τέρψις,
καὶ τὸτ' ἀπ' αὐτὰ ἡ Χαρὰ καὶ τὰ ἄλλα τὰ προσέχεις

ἐνε τοῦ κόσμου τὰ καλά, καὶ εἴ τι πρᾶγμαν εἶποις.

Ἵ ὁ ξένε κακορρίζικε, πόσα κακὰ παθάνεις,

καὶ ἀκολουθήσουν τῷ ἡχῶ τοῦ καλαμίου, ξένε,

τὰ ἔρχονται ἀριστερά. Ἐνε ἀπ' ἐμπρὸς ὁ Φθόνος,

ἐν' ἀπὲ τότε ἡ Κάκωσις, κατόπισθεν ὁ Ζῆλος

καὶ ἄλλα τὰ σε ἀκολουθοῦν εἴ τι κακὸν ἂν εἶποις.

Βλέπε εἰς τοῦτα καὶ κλινον τὰ [ἐκ] δεξιῶν σου, ξένε,

καὶ τὰς σκιας ἀριστερῶν μῖσα καὶ ἀπόφευγέ τας.

Καὶ εὗξου με ξένε ἀπὸ τοῦ νῦν σπουδάζω τοῦ νὰ φθάσω

νὰ εἶπω τί ἐκατέστησα τοῖς εὐτοχοτυχοῦσιν.

Καὶ σὺ περπάτει τὴν ὁδὸν, ἐμπρόθυμα τὴν ἔρχου

καὶ παίζε τὸ καλάμιν σου, παρηγοροῦ ὅσον ἔχεις,

ὅτι ἀπ' ἐδ' ἄρτ' εἰμώσεις τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον ».

|| — Ὑπα' καλῶς, αὐθέντρα μου, τῆς Εὐτυχίας ἡ δούλη.

Εὐχαριστῶ τὸ μάντευμα καὶ τὸ προφύτευμά σου,

τὰ μὲ εἶπες ἡ παράξενος διὰ τὴν Εὐτυχίαν ».

Ἵ ὁ ξένος ἱπαρέμενε, ἐκείνη ὀμπρὸς ὑπῆγεν,

καὶ νὰ εἶπες ὅτι ἐπέτετον εἰς τοὺς δυσβάτους τόπους,

καὶ ὁ ξένος πάλιν μοναξὸς ἔμεινεν εἰς τὸν δρόμον.

Αὐτὸς δὲ πάλιν ἤρξατο νὰ παίζῃ τὸ καλάμιν,

348. παίζε 349. συνοδεύουσι τίνε 350. ερμηνεύσω 353. ἐγνώ-

ριζέ 354. ἐν τέρψ 355. ἀπαύτα 356. πρᾶγμαν 357. ὁ

κακορρίζικε παθάνης 359. ἀπεμπρὸς φθόνος 360. ἀπειτότε

362. καὶ κλίνον τα δεξιῶν 363. μῖσα 365. ἐκατέστησα

367. παίζε ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον γραθέντος πέζαι 368. ἀπεδάρετ' εἰμώσεις

369. ὑπα δούλη 370. Ἐυχαριστῶ 371. νὰ με εἶπες

372. ὀμπρὸς ὑπῆγεν 373. εἶπες τοῦς 375. πὰ

ΠΑΡΕΛΕΥΣΑΝ ΤΟΝ ΚΑΛΑΜΙΟΝ ΤΟΝ ΔΕΞΙΩΝ ΣΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ ΜΕΡΟΣ ΕΓΝΩΡΙΖΕ ΤΟ ΤΟ ΕΜΠΡΟΣΘΙΝΟΝ ΕΝ ΕΛΕΥΚΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΟΠΙΣΩ ΤΕΡΨΙΣ ΚΑΙ ΤΟΤ ΑΠ ΑΥΤΑ Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΤΑ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΕΝΕ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΠΡΑΓΜΑΝ ΕΙΠΟΙΣ Ο ΞΕΝΕ ΚΑΚΟΡΡΙΖΙΚΕ ΠΟΣΑ ΚΑΚΑ ΠΑΘΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΤΩ ΗΧΩ ΤΟΥ ΚΑΛΑΜΙΟΥ ΞΕΝΕ ΤΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΝΕ ΑΠ ΕΜΠΡΟΣ Ο ΦΘΟΝΟΣ ΕΝ ΑΠΕ ΤΟΤΕ Η ΚΑΚΩΣΙΣ ΚΑΤΟΠΙΣΘΕΝ Ο ΖΗΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΤΑ ΣΕ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΕΙ ΤΙ ΚΑΚΟΝ ΑΝ ΕΙΠΟΙΣ ΒΛΕΠΕ ΕΙΣ ΤΟΥΤΑ ΚΑΙ ΚΛΙΝΟΝ ΤΑ ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΣΟΥ ΞΕΝΕ ΚΑΙ ΤΑΣ ΣΚΙΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΜΙΣΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΕΥΓΕ ΤΑΣ ΚΑΙ ΕΥΞΟΥ ΜΕ ΞΕΝΕ ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΥΝ ΣΠΟΥΔΑΖΩ ΤΟΥ ΝΑ ΦΘΑΣΩ ΝΑ ΕΙΠΩ ΤΙ ΕΚΑΤΕΣΤΗΣΑ ΤΟΙΣ ΕΥΤΟΧΟΤΥΧΟῦΣΙΝ ΚΑΙ ΣΥ ΠΕΡΠΑΤΕΙ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΕΜΠΡΟΘΥΜΑ ΤΗΝ ΕΡΧΟΥ ΚΑΙ ΠΑΙΖΕ ΤΟ ΚΑΛΑΜΙΝ ΣΟΥ ΠΑΡΗΓΟΡΟΥ ΟΣΟΝ ΕΧΕΙΣ ΟΤΙ ΑΠ ΕΔ ΑΡΤ ΕΙΜΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟΝ Η ΗΠΑΡΕΜΕΝΕ ΕΚΕΙΝΗ ΟΜΠΡΟΣ ΥΠΗΓΕΝ ΚΑΙ ΝΑ ΕΙΠΕΣ ΟΤΙ ΕΠΕΤΕΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΥΣΒΑΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΣ ΠΑΛΙΝ ΜΟΝΑΞΟΣ ΕΜΕΙΝΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟΝ ΑΥΤΟΣ ΔΕ ΠΑΛΙΝ ΗΡΞΑΤΟ ΝΑ ΠΑΙΖΗ ΤΟ ΚΑΛΑΜΙΝ

- τὸ ἔκοψεν μὲ τὰς χεῖράς του καὶ ἐπελέκησέν το.
 Τὸν χρόνον ἀπεπλήρωσεν ὁ δυστυχῆς τοῦ δρόμου,
 ὁκάποτε ἦλθεν, ἐφθάσεν εἰς τὸραϊνὸν ἐκεῖνο,
 τὸ εἶχεν ἀπ' ἀρήγημας ὁ δυστυχῆς τοῦ Χρόνου.
 Τηρᾶ ἀπὸ τὸ ὄρεινόν, βλέπει τὸν κάμπον κάτω, 380
 τηρᾶ τὸ ὀμάλιν τὸ καλόν, βλέπει εἰς αὐτὸ τὸ κάστρον,
 τὸ κάστρον τὸ ἐνεκτίσασιν τῆς δυστυχίας οἱ πόνοι.
 φ. 118 Ἐχάρην ὅτι ἐπέτυχεν τὸ κάστρον τὸ ἐπεθύμα,
 καὶ πάλι ἐθλίβετο πολλὰ μὴ ἀφ' ὅτης ἀποσώσῃ
 γράψουν τὸν εἰς τὸ πρόγραφον πάλιν τῆς Δυστυχίας. 385
 Ὅμως ἀφῆκεν τὰ πολλὰ, ἤρξατο νὰ κατέβῃ
 τὸ ἐπώδυνον κατήφορον τῆς Δυστυχασυχίας.
 Καὶ τίς νὰ εἰπῇ τοὺς πόνοους του τοὺς ἐπαθεν ὁ ξένος
 ὡς ὅτου τὸ κατήφορον ἐκεῖνο νὰ κατέβῃ
 καὶ νὰ πατήσῃ ἐλεύθερα τὸ ὀμάλιν τὸ ἐπεθύμα; 390
 Καὶ ἀφ' ὅτου τὸ ἐκατέβηκεν πλήρης, κάτ' εἰς τὴν ρίζαν
 εὔρεν ὁκάποιον ἄνθρωπον νὰ κάθηται θλιμμένον
 νάνιστορῆ τὸ ἀνήφορον πότε τὸ θέλει ἀνέβειν
 τὸ τέτοιον δυσανάβατον τῆς Δυστυχασυχίας.
 Καὶ ἐλάλησέν του· «Τίς εἶσαι, τί πολεμεῖς, εἰπέ μου;» 395
 12a -- Ἄνθρωπος εἶμαι, κ' ἐπαθα πολλὰ ἐκ τὴν Δυστυχίαν,
 καὶ χαίρου ὅτι ἀπὸ τοῦ νῦν τέρμαν οὐκ ἔχει ἡ τύχη,
 καὶ ὁκάτι ἐκ σπατάλης μου εἰς λόγον ἐκινήθη
 καὶ ὕβρισά τι σοβαρὸν τῆς Πικροδυστυχίας.
 Καθ' ὦραν τζυγαρίζομαι· βλέπει ἀπ' ἰδῶ ἀπεδάρθην 400

376. μετὰς χεῖρας ἐπελέκυσέν 377. δυστυχῆς Πρὸ τοῦ εἰς
 διαγεγραμμένον ὁδῦ τ' ὄρεινόν 380 (καὶ 381). τηρᾶ ὄρεινόν βλέπει

381. ὀμάλιν αὐτὸν οὗ τὸ ν οιωρθώθη εἰς τὸ Τ τοῦ ἐπομένου τὸ 382. ἐνεκτί-
 σασιν 384. πάλιν πολλὰ ἀφότης ἀποσώσῃ 385. πάλιν 387. ἐπώ-
 δυνον 388. τοὺς 389. ὡσότου κατεῦθ 390. ὀμάλιν 393. ν' ἀνι-
 στορεῖ 395. Ἐν τῇ φᾶ Ἐρώτησις εἶδε 396. Ἐν τῇ φᾶ ἐρωτήσῃ γραφῆ

ἀ[πόκρισις] εἶμε 397. οὐκέτι 398. σου ἐκινήθη 399. καὶ
 πύσῃ 400. τζυγαρίζομαι βλέ ἀπεδῶ ἀπ' ἐδάρθην

Ε.Υ.Δ της Κ.Π.Π.
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ἐκ τὸ βασιμίδιν τὸ εἰστικα τῆς Εὐτοχοτυχίας,
 ἐγράφην εἰς τὸ πρόγραφον τῆς Δυστυχαυχίας,
 καὶ θέλω πιάσειν ἀπ' ἐδῶ τὸ ἀνήφορον τοῦ πόνου
 νὰ ἀνεβαίνω ἐπ' αὐτὸν μετὰ πολλῆς ὀδύνης.

Καὶ ὡς ἂν εἰσένα, ἀδελφε, χάρις σε ἀπὲ τῶρα. 405

Ἐξέβης τὸ κατήφορον εἰς τῆς Δυστυχίας,
 καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀπ' ἐδῶ νὰ το ἀποκινήσω,
 νὰ τ' ἀνεβαίνω κουμπριστὰ μετὰ μεγάλης βίας.

Σὺ δ' ἀπὲ τῶρα πρόθυμα περπάτησε τὸν δρόμον,
 καὶ ὀπίσω παράπετασε τῆς Δυστυχίας τοὺς πόνους. 410

Ἀπ' ἄρτι ἐκ τοὺς δυστυχεῖς μοῖραν οὐκ ἔχεις, ξένε.
 Ὑπα' καλῶς μὴ στήκεις καὶ ἀργῆς ἀπὸ τὸν δρόμον,
 καὶ εὖξου με τὸν ἤθειεν ἢ Τύχη νὰ πικραίνῃ π.

Ἀνώρθωσεν τὸ ἀνήφορον νάνεβη τῆς ὀδύνης
 ἀφῆκέν τον, ἐκίνησεν, ἐκείνον τὸν θλιμμένον, 415
 καὶ πρὸς τὸ κάστρον ὤρμησεν τῆς Δυστυχίας νὰ φθάσῃ.

Ἐφθασεν, πρῶτον ηὔρηκεν τοῦ Χρόνου τὸ καστέλλιν,
 παράξενον, ὀκτάγωνον, μάρμαρον ὄλον ἕναν,
 ἔντεχνον, ἀπὸ σιδηρον μυριολατομημένον.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλ' ἀφῆκέν τα τοῦ κάστρου νὰ τα λέγῃ 420
 ὁ ξένος τὰ εἶχεν τὰ καλὰ καὶ τὰ παράξενά του
 μόνον αὐτὸ ἀφηγήσατο, τὴν ἱστορίαν τῆς πόρτας.

Εἶπεν εἰς τὸ κοσμίδιν τῆς ἐπάνω ἱστορισμένον
 τὴν Τύχην τοῦ νὰ κάθεται καὶ ἐπάνω τῆς ὁ Χρόνος
 νὰ στήκεται καὶ νὰ κρατῇ εἰς τὰς χεῖράς του βιβλίον, 425
 καὶ κάτω εἰς τὰ ποδάρια του τροχὸς ἦτον γραμμένος.

401. βασιμ^δ εἰστικα 403. ἀπεδῶ 404. ἀνεβαίνω 405. χαρί-
 σαι (καὶ 409). ἀπετόρα 407. εἶμε 409. περπάτησαι 410. παρα-
 πέτασαι 411. ἀπάρτι 412. ἀργεῖς 413. εὖξουμαι 414. ν'ἀνέβη

415. ἀφῆκεν 416. ὤρμησεν φθᾶ 417. ηὔρηκεν καστέ
 418. κατάγενον. Ἐν Ὁξωνίου στ. 428 ὀκτάγωνον 419. ἀποσίδηρον
 420. ἀφῆκεν τὰ λέγων 422. αὐτὸ ὑφήγησατο. Ἐν Ὁξωνίου στ. 432.

ἀφηγήσατο 423. κοσμίδιν ἱστορισμένον. Ἐν Ὁξωνίου στ. 433.
 εἰςστορισμένον 425. στήκετε χεῖρας 426. ποδάρια

Ε. Ρ. Δ. ΤΡΕ. Κ. Π. Π.
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

νά ἔχη τριγύρου ὁ τροχὸς πρόσωπα ἱστοριούμενά.

Καὶ ἄνω τί ἦτον τὸ ἔγραφεν ἀπίσω εἰς τὸ βιβλίον·

« Χρόνου τὸ κάστρον καὶ αὐτὸ δέσποιναν ἔχει Τύχην ».

Καὶ κάτω εἰς τὰ πόδια τῆς ἐκείτετον ὀκάποιος

430

ἄνθρωπος ἄγριος, σαβαρός, τὰ χέρια του δεμένα,

τὰ ὄμματα του νὰ βλέπουν εἰπάνω πρὸς τὴν Τύχην.

Τὸ ὄνομαν του ἔγραψεν Ἐπόδυνος ἐπάνω.

Τριγύρου τῆς ἔγραψεν τῆς πόρτας τοῦτοι οἱ λόγοι·

« Τύχη καὶ Χρόνος καὶ Τροχὸς καὶ Ἐπόδυνος· τῆς Τύχης

435

ὄρατε τὰς τὰς τέσσαρας ταῦτας τὰς ἱστορίας.

Τεχνοτοχολογήματα τῆς ἱστορίας μάθε.

Καὶ ὡσαν τὸν οὐ κατέτυχεν τὸ τροχῶμα τοῦ Χρόνου

νὰ τὸν τζακίση ὡς κλώσματα καὶ νὰ τὸν βασανίσῃ ».

Καὶ ἀφ' οὔτου ὁ ξένος ἔμαθεν, εἶδε τὰς ἱστορίας,

440

τότε εἰς τὴν πόρταν ἔδωκεν. Ὀκάποιος τὸν ἀνοίγει,

καὶ « Τίς εἶσαι, τὸν ἔλεγεν, ξένη, καὶ πόθεν ἦλθες ; »

— « Ἄνθρωπος εἶμαι δυστυχῆς ἦλθα νὰ ἰδῶ τὸν Χρόνον,

νὰ τὸν εἰπῶ τὰ θλίβομαι, νὰ τὸν παρακαλέσω

ἐκ τὸ σκαλὶν τὸ ἐπόδυνον τῆς Πικροδυστυχίας

445

νὰ με λυτρώσῃ ἀπ' αὐτὸ καὶ εἰς ἄλλον νὰ με βάλῃ ».

— « Καλῶς ἦλθες, τὸ πόθισε καὶ ἀνέβα παραπάνω,

13^α ¶ καὶ ἰδὲ τὸν Χρόνον, καὶ ἂν ποτε νὰ τὸν εὐρήσῃ εἰς ὦραν

καὶ νὰ σε ποίση τίποτε νὰ σε παρηγορήσῃ ».

Ἀνέβην, ἐπροσκύνησεν ὁ δυστυχῆς τὸν Χρόνον.

450

Εἶδεν τὸ πῶς ἐκάθητον, καὶ ἀπ' ἔδω του καὶ ἀπ' ἐκεῖ

οἱ μῆνες τὸν παρέστεκον οἱ δώδεκα τοῦ χρόνου.

427. νὰ ἔχει τριγύρου 431. ἄγριος χαϊοῖα 432. ὄμματα

433 (καὶ 435). ἐπόδυνος 436. ὄρατε ἱστορίας 437. τεχνοτοχολογήματα. Μή τοι γραπτέον μυθοτεχνολογήματα καθ' ἑν Ὁμήρου στ. 449;

(καὶ 440) ἱστορίας 438. ὡσαν τὸν τροχῶμα 439. κλώσματα ἔγραψεν κατὰ τὸν Ὁμήρου στ. 451 ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κώδικι κλίμαν του βασανίστην. ἰ-δε καὶ τὸ ἐν στ. 720 ἀπελπίζην. 441. ἀνοίγει 442. εἶδε 443. εἶμε

δυστυχῆς ἦρθα ἰδῶ 445. ἐπόδυνον 446. λυτρώ βάλλει 447. τὸ πόθισε 448. εἶδε ἄμποτε εὐρεῖς 449. πῶσαι παρηγορήσει

450. δυστυχῆς 451. ἐκάθητον ἀπέκει 452. παρέστε δεδεκα

καὶ ἄλλαις γυναῖκες περισσαῖς εἰστέκασιν ὀπίσω
 καί, ὡς περ ἔλεγεν αὐτὸς, ἦσαν οἱ εὐδομάδες.
 Καὶ ἅμα τῷ ἀνέβειν εἰδέν τον καθήμενον εἰς θρόνον,
 δίνει τὰς χεῖρας του σφικτὰ, πίπτει εἰς γῆν ὀμπρὸς του,
 καὶ ἤρξατο ἀπὸ πόνου του τὰ τίτοια νά τον λέγῃ·
 « Χρόνε, τοῦ κάστρου βασιλεῦ καὶ συνεργέ τῆς Τύχης,
 φ. 14^a ἴ γίνου βοηθός μου σήμερον, μυριοπαρακαλῶ σε,
 ἕνα με ποίσει θέλημαν· ἔλα εἰς τὴν Δυστυχίαν,
 δι' ἐμὲ παρακαλῶ σέ το, κοπώθησε καὶ εἰπέ την·
 Ὅκάποιος τώρα δυστυχῆς χρόνους πολλοὺς θλιμμένος
 γέμει του ἡ τύχη πικρασμοὺς χιλίους βαρημένους
 καὶ ἐκ τ' ἀγανάκτησεν πικρὰ κ' ἐκ τὰ κακοπικράνθη
 ξένος δι' εἶσιν ἐγένετο ἀπὸ τὰ γονικά του,
 ἦλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἰδικοῦ σου κάστρου
 νὰ εὕρῃ, νὰ σέ ἴδῃ, νὰ σε εἰπῇ, νὰ σε παρακαλέσῃ
 ν' ἀλλάξῃς τὸ κακόγνωμον τὸ ἔχεις εἰς ἐκείνον ».
 — « Εἰπέ τίς εἶσαι, ἄνθρωπε ; » λέγει τον πάλε ὁ Χρόνος.
 — « Ἄνθρωπος εἶμαι δυστυχῆς, τὸν εἰδερὲν ἡ Τύχη,
 τὸν ὁ τροχὸς σου ἰδάμασεν ἀφ' ὅτου ἐγεννήθην ».
 — « Ἦχῃ (;) ὅτι ἦλθες, ἀδελφέ, νὰ ζῆς οὐκ ἐκομπώθης·
 βασιμίδιν εὐτυχήματος δι' εἶσὲ καλὰ φυλάσσω,
 τὸ ἀπ' ἄρτι σε ἐχάρισεν ἡ Εὐτυχοτυχία.
 Πλὴν ἐμποδίζει, γνῶριζε, πάλιν ἡ Δυστυχία,
 καὶ λέγει ἀχαρίστας την ὀπόταν εἰδυστύχεις.

453. περισσαῖς ἰστέκασιν ὀπίσω 454. εὐδομάδες 455. ἅμα τὸ.
 ἴδε καὶ στ. 629 ἅμα τῷ πιάσειν. Πρβλ. στ. 93 τῷ ἀκούσειν, στ. 686 τῷ
 εἰπεῖν 456. χείρας πίπτῃ γῆν ὀμπρὸς 457. ἀποπόνου
 459. μυριοπαρακαλῶ 460. ἕνα με πῆσαι 461. σε τοκοπόθησε. ἴδε
 καὶ στ. 482. 462. τώρα δὺς-ῦχῆς πολλοὺς 463. πικρασμοὺς βαρι-
 μένους 464. ἀγανάκτησεν κακοπικραν 465. γονικά 466. ἦλθ'·
 467. νὰ σέ ἴδῃ νὰ σε εἰπῇ νὰ 468. ν' ἀλλάξῃς 469. Ἐν τῇ ᾠδῇ
 Ἐρώτησις εἶσε πάλαι 470. Ἐν τῇ ᾠδῇ ἀπόκρισις εἶμε δὺς-τύχῆς
 472. Ἄγνοῶ πῶς πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ πλημμελὲς ἔχον ἦχῃ. Ἐν Ὁξωνίου
 στ. 489. εὗξου ζεῖς οὐκεκομπώθης 473. βασιμί διεδεῖ 476. τὴν
 εἰδυστύχεις

E. V. Δ. 1874 II
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

— Χρόνε μου, πέτραν μοναχὰ νὰ δένῃς οὐ φωνάζει,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀπὸ πόνου τῆς πολλῆς φλόγα πέμπει.
 Ἄνθρωπος δὲ νὰ αἰσθίνεται καὶ νὰ πονῇ τοσοῦτα
 καὶ νὰ μὴ λέγ᾽ εἰς τὰ πονεῖ χειροτερᾶ ἐκεῖνος ».

480

φ. 14^b — « Ἀλήθειαν λέγεις, ξένε μου, καλὰ εἰν' τὰ συντυχαίνεις,
 ἵπλῆν μόνος σου κοπώθησε, ἄμ' εἰς τὴν Δυστυχίαν,

στρήγισε ἀπὸ καρδίας σου, φώναξε ἀπὸ ψυχῆς σου
 καὶ ἀπὸ φλόγα πικρασμοῦ τὰ δάκρυά σου ἄς κατέβουν.

Εἶπε ἀάδικοῦμαι », φώναξε « Κρίνε με, ὡς ἔχεις ἔθος », 485
 καὶ ἂν τύχη νὰ μετατεθῇ, νομίζω, εἰς ἐσέναν
 καὶ νάχῃς παρηγόρημα πολλὰ ὀλίγα τάχα.

Καὶ νὰ καὶ τοῦτον τὸ χαρτίν, δὸς τῆς το, ἂν ὑπάγῃς,
 καὶ ἔχω τὸ κάτι ἐκ τὸ κακὸν νὰ σε μετακινήσῃ ».

490

Ἐκάτσειν, μὲ τὰς χεῖράς του, ὡς ἔλεγεν ὁ ξένος,
 τούτους τοὺς λόγους ἔγραψεν εἰς τὸ χαρτίν ἐκεῖνον

φ. 15^a

ἢ « Κυρά μου ἡ Δυστυχία μου, τὸν ἐθλίψες τὸν ξένον
 ἦλθεν, εἰς τὰ ποδάρια σου πίπτει, παρακαλεῖ σε

νὰ ποίσης τίποτ' εἰς αὐτὸν νὰ μὴ πονῇ τοσοῦτον'
 καὶ πιάνει τάχατε κ' ἐμὲ μεσίτην εἰς ἐσένα

495

νὰ πίσω εἰς τὰ ποδάρια σου νὰ σε παρακαλέσω
 ἐκ τὸ βασιμίδιν τὸ πατεῖ νὰ τον μετακινήσης.

Καὶ ποῖσε τίποτε εἰς αὐτόν' ἄνθρωπος ἔνε ξένος,
 χρόνον ἀκέραιον περπατεῖ, στράτας δυσκόλους ἦλθεν.

Νόησε τὰς κακώσεις του, μάθε τοὺς πικρασμούς του.

500

Ὅρη τὰ οὐκ ἦτον δυνατὸς κανεῖς τὰ τα περάσῃ
 ὁ ξένος τὰ ἐπέρασεν καὶ εἰς ἐσέναν ἦλθεν.

Καὶ σκόπησε τὰς θλίψεις του καὶ τοὺς ἀμέτρους κόπους.

477. μονα^κ ναδέρον 478. αὐτῆ ἀποπόνου^κ πολλά 479. ἐσθά-
 νετε τοσοῦτα 480. χειροτερὰ 481. ἦν συντυχένεις 482. κο-
 πώθησε. Ἴδε καὶ στ. 461. ἄμ' 485. ἀδικοῦμε 486. ἀντύχει

487. ν' ἄχεις παρηγόρημα ὀλίγα 488. χαρ^τ ἂν 490. ἐκάτιζεν
 μετὰς χεῖρας 491. τούτους ἔγραψα χαρτίν 494. πῶσαις

τοσοῦτον 495. πιάνη 497. βασιμί^δ πατῆ μετακινήσαις
 498. πῶσε τίποτες 501. ὄρη κανεῖς 503. τοῦς

Ε.Σ.Σ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

καὶ ἄς ἀνασάνη ἐλεύθερα· μηδὲν τὸν βασιανίζης ».

Εἶχεν ἰπάνω ἐπιγραφὴν ἐκείνη τὸ πιττάκιν·

505

α Δουλός σου ὁ Χρόνος ἔγραψεν, κυρά μου Δυστυχία ».

Ἐπαίρνει ὁ ξένος τὸ χαρτίν, ὑπά' εἰς τὴν Δυστυχίαν.

Σιμώνει πρὸς τὸ κάστρον τῆς, βλέπει τὴν σύνθεσιν του·

στήκει, ἐξεθαυμάζει το, βλέπει τὴν συγκοπὴν του.

Εὐρίσκει ὅτι εἶχεν γράμματα γραμμένα τριγυρίαν

510

σώματα ὅσα ἐφθασεν νὰ δυστυχίσῃ ἡ Τύχη.

Εἶχεν καὶ πόρτας τέσσαρας τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον,

ἡ μὲν νὰ ἐμπάζη δυστυχεῖς, ἄλλη νὰ ἐβγάνη ἀνθρώπους

καὶ ὅσους ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν.

φ.15β

¶ Καὶ τὸν καθ' ἓναν ἄνθρωπον εἶχεν μονογραμμένον

515

τὸ πότε ἐνεχείρισεν νὰ τον παραπικραίνῃ.

Καὶ ἡ πόρτα ὅπου τοὺς δυστυχεῖς ἐξέβαζεν ἀπέσω

ἀπάνω εἰς τὸ κοσμίδιν τῆς εἶχεν ἱστορισμένον

δένδρον πολλὰ παράξενον. Ἦτον κλιτὴ ἡ κορφή του,

φ.16α

¶ καὶ εἰς τοῦ δένδρου τὸν κορμὸν περιπλεγμένος ὄφις,

β

νὰ ἐξέχῃ τὸ κεφάλιν του χασμένον ὅσον εἶχεν·

καὶ ὡς πρὸς τοῦ δένδρου τὴν κορφήν τὴν ὀλιγοκλιμένην

νὰ κάθηται ἡ ἐπώδυνος ἡ δυστυχῆς ἐκείνη,

μὲ τῶνα χεῖριν νὰ κρατῇ τάχα τὸ μάγουλόν τῆς

καὶ τᾶλλον τῆς ἀκούμπιζεν εἰς τοῦ δένδρου τὸν κλώνον·

525

καὶ ἀπὸ τοῦ δένδρου τὴν κορφήν νὰ νασταλάζῃ μέλιν

καὶ εἰς τὸν λαϊμόν τοῦ δράκοντος ἀπέσω νὰ παγαίνῃ·

καὶ ἄνθρωπος εἰς τοῦ δράκοντος νὰ στήκεται εἰς τὴν μέσην

νὰ σύρῃ μετὰς χεῖράς του τοῦ δένδρου τὸ κλωνάριν

νὰ ἐπιθυμῇ ἐκ τοῦ σταλαγμοῦ τοῦ μέλιτος νὰ φάγῃ.

530

Εἶχεν [ἡ] εἰκόνα ἐπιγραφὴν· λέγει τοὺς λόγους τούτους·

504. μηδὲν 505. ἀπογραφὴν. Ἐν στ. 653 ἐπιγραφὴν. Ἴδε καὶ στ. 531

Ἐν Ὁξωνίου στ. 521 ἐπιγραφῆν 506. δουλός 507. ἐπέρνη 509. ἐξε-

θαυμάζῃ 511. δυστυχίσαι 513. ἐμπά εὐγάνει 520. ὄφις

522. ὀλιγοκλιμένην 523. ἐπώδυνος δυστυχεῖς 524. μετ' ὄνα

χαῖριν 525. τ' ἄλλον ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον γραφίντος τ' ἄλλον κλώνον

526. ν' ἀνασταλάζει 527. λαϊμόν παγένοι 528. μέσιν

529. μετὰς χεῖρας κλωνάριν 530. ἐπεθυμῇ 531. ἀπογρα-

φῆν. Ἴδε καὶ στ. 505. λέ τούτους

E. J. ...
IOANNINA 2006

- φ. 16^β || α Δράκων καὶ Χρόνος καὶ δένδρον ἀπέικασε τοῦ Βίου.
 Τὸ στάζον μέλι τὸ γλυκὺ τοῦ Βίου παραφέρει,
 ἐν ᾧ τοῦ Βίου πρόσχαρον πάλιν τὴν Δυστυχίαν.
 Μέσα τῆς Τύχης γνώριζε, τοῦ Βίου καὶ τοῦ Χρόνου 535
 τὸν ἄνθρωπον νὰ στήκεται καὶ πάντα νὰ παντέχη
 τὸν σταλαγμὸν τοῦ μελίτος νὰ παίρνῃ πρὸς ἐκεῖνον ».
 Καὶ παρακάτω ἐγράφετον· « Πόρτα τῆς Δυστυχίας ».
 Εἶχαν καὶ κείνη τὸ δένδρον τοιοῦτον ὡς τὴν ἄλλην, 540
 πλὴν εἰς τοῦ δένδρου τὸν κορμὸν ἄνθρωπος ἦτον μόνος
 τοῦ νὰ πατῇ τὸν δράκοντα ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλιν
 καὶ νὰ ρουφᾷ τὸν σταλαγμὸν ὅπου ἔσταζε τὸ μέλι·
- φ. 17^α || νὰ λείπῃ ἐκ τὸ ὑπόκλιμα τοῦ δένδρου ἡ Δυστυχία·
 νὰ ἔχῃ τούτην τὴν γραφὴν ἡ πόρτα τριγυρίαν·
 α Ἄλλοι τὸν γράφουν νὰ ἐμπῇ τῆς Δυστυχίας τὴν πόρτα 545
 καὶ ὡς ἐκεῖνον τὸν εἰποῦν νὰ μὴ ἔβγῃ μετὰ θάρρους ».
 Αἱ ἄλλαις ἦσαν σφαλισταῖς· εἶχασιν ἱστορίας
 τὴν Δυστυχίαν νὰ κάθηται· ὀμπρὸς τῆς νᾶνε ὀκάποιος
 ἄνθρωπος ὀλοφάρακλος, τὸ μέτωπόν του μόνον
 νὰ ἔχῃ τρίχας ὀλίγας, νὰ τας ταυρίζῃ ἡ Τύχη· 550
 καὶ πλῆθος ἄλλον περισσὸν νὰ στήκεται τριγύρου·
- φ. 17^β || ὄλων τὰ ὀμμάτια νὰ θεωροῦν ἐμπρὸς τῆς Δυστυχίας.
 Καὶ ἄλλην νὰ ἔχῃ ἐνίστορον τοῦ Χρόνου ἱστορίαν,
 νὰ στήκῃ καὶ τὸ χεῖριν του τὸ ἐν νὰ τὴν γυρίζῃ.
 Καὶ ἀφ' ὅτου τὸ ἐτριγύρισεν τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον, 555
 καὶ ἐκεῖνος ἐκατέμαθεν, εἶδεν τὰς ἱστορίας,
 τότε εἰς τὴν πόρταν ἔδωκεν ἐκείνης τῆς εἰσόδου
 καὶ τὴν πορτοφυλάκισσα φωνάζει νὰ τὴν ἴδῃ.
 Ἐκείνη ἀνοίγει παρευθὺς τὸ μικροπαραθύριν,

532. ἀπέικασε 533. στάζων 534. πρόσχαρον. Μὴ τοι γραπτίον
 πρόσκαιρον; 536. νὰ παντέχει 537. ἐκεῖνο 542. νορουφᾷ
 543. λείπει 544. τούτην 545. ἀτλή 546. Ἀντί τῶ καὶ ὡς ἐν ἐν
 Ὀξωνίου στ. 563 καὶ χαρὰ εἰς εὐγεί θάρρους 548. ὀμπρὸς νᾶνε
 549. μέτωπόν 550. ὀλίγας. Ὡς πρὸς τὴν ἀναγκαίαν χάριν τοῦ μέτρου διὰ
 θωσιν τοῦ τονισμοῦ ἴδε καὶ τὸ ἐν στ. 571 ὀλίγον ταυρίζῃ 552. ὀμμάτια
 θεωροῦν 554. χείριν 555. ἐτριγύρισεν 558. πορτοφυλά-
 κισσα ἴδῃ 559. ἐκεῖνοι μικρὸν παραθύριν

- ἐδγάνει τὸ κεφάλιν τῆς καὶ τέτοια τὸν ἐλάλει 560
- «Εἰπέ, ἀδελφέ μου, τίς εἶσαι, πόθεν εὐρέθης ὧδε; ο.
 — α Μάνα μου, ξένος ἄνθρωπος μυριοτζιγαρισμένος ο.
 — α Καὶ τί ἐν' τὸ τζιγαρίζεσαι; Μὴ ἐν' ἐκ τὴν Δυστυχίαν; ο
 — α Ἐπέτυχές το, μάνα μου· πολλὰ κατεπικράνθη ο.»
- φ.18^α || — α Καὶ τῶρα τί ἐνε τὸ λαλεῖς θέλω νά με ὑπομνήσης 565
 καὶ τί νά εἴπω ὑπόμνησιν ἐγὼ τὴν ἰδικὴν σου ο.
 — α Εἰπέ τὴν· Τὸν ἐπικράνας ἀφ' ὄτου ἐγεννήθην,
 μόνη τὸν ἐδυσκόλησας καὶ ἀχόρτασές τον πόνους,
 ἦλθε καὶ θέλεις νά σε ἰδῆ· βαστάζει καὶ πιττάκιν,
 τὸ ἀπὸ τὸν Χρόνον ἐπηρεν τοῦ νά τον συμπαθήσης ο.» 570
- α Ναὶ ναί, καρτέρησε ὀλιγον νάνέσω νά την ἴδω
 καὶ τούτην τὴν ὑπόμνησιν ἐγὼ νά την συντύχω ο.
 Καὶ ὅσου ἡ πορτοφυλάκισσα νά ὑπάγη νά την ἴδῃ
- φ.18^β || ὀκάποιαν ἄλλην ἐπέψεν ἡ Δυστυχία, καὶ λέγει· 575
 « Λάλει τὸν ξένον ἄς ἰλθῆ τὸν δυστυχισθλιμμένον ο.
 Καὶ εὐθύς ἀνοίγω μόνος μου γοργὸν τὸ παραπόρτιν,
 καὶ ἀπέσωθεν ἐξέβηκα νά ὑπάγω πρὸς ἐκείνην.
 Καὶ ἀπέσωθεν ἐφώναξεν νά ὑπάγω πρὸς τὴν πόρτα
 ἐκείνην ὅπου ὠρισεν ἡ Δυστυχία νάνοίξουν.
 Στήκω θλιμμένος, προσκυνῶ. Λέγει μ'· «Ἐλα πάρ' ὧδε ο.» 580
- φ.19^α || Κράζει, κρατεῖ τὸ χέριν μου καὶ λέγει με «Ἀκολούθα ο.
 Ἐμπάζει, στένει με εἰς κελλιν, καὶ λέγει με α Καρτέρει,
 νά ἔμπω νά ποίσω ὑπόμνησιν ἐγὼ τὴν ἰδικὴν σου ο.
 Ὄραν ὀλίγην με ἄφηκεν, πάλιν ἔκοντακλώστη
 καὶ νεύει με εἰς προσκύνησιν νάμπω τῆς Δυστυχίας. 585
560. εὐγάνει 561. εἶσε εὐρέθεις 562. μυριοτζιγαρισμένος
 563. Ἐν τῇ ᾠδῇ Ἐρώτησις ἐν τζιγαρίζεσαι 564. Ἐν τῇ ᾠδῇ
 ἀπόκρισις 565. τῶρα ἐνε. Οἱ στίχοι 567-573 φαίνονται γεγραμμένοι
 ἴσως δι' ἄλλης χειρός. Ὅπως δὴ ποτε δ' εἶνε διάφοροι ἡ γραφή. 568. ἐδυσκό-
 λυσες 569. νασε ἰδεῖ 570. ἐποικεν. Ἐν Ὁξωνίου στ. 589 ἐπεικεν
 σ
 συμπαθῆ 571. ναὶ ναί' ὀλιγον. Ἴδε καὶ στ. 550. 571. ν' ἀνέσω
 572. τούτην νατὴν 573. ὅσου. Ἴδε καὶ στ. 224. ἡ πορτοφυλά-
 κισσα 575. ἐλθεῖ 577 (καὶ 578). ἀπέσωθεν ἐξέβηκα. Ἐν Ὁξωνίου
 στ. 596 ἐσέδικεν 579. ν' ἀνοίξουν 580. παρ' ὧδε 581. χαίρειν
 ἀκολούθα 582. κελλιν 583. πῆσω 584. ὀλίγην ἔκοντο-
 κλώστη 585. ν' ἄμπω

Ἄνευθα καὶ βλέπω τὴν κ' ἐκάθετον εἰς ἄκρον.
 Σύρνει τὸ σχῆμα σοβαρῶς νὰ ἔνε πολλὰ ἀγριωμένη.
 Ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλιν τῆς μαῦρον μαγνάδιν εἶχεν
 καὶ μαῦρον στενομάνικον ἐφόρει ὡς φουστάνιν.

Πλὴν ἦτο καλοχαραγὸς ὅσον ἀπὸ τὸ σχῆμαν. 590

φ. 117^α

Ἔχλησις νῆνε περισσὴ ἀπ' ἔδω τῆς καὶ ἀπ' ἔκει.
 Νεύει με ἀπὸ μ' ἐλάλησεν α' ἔλα νὰ προσκυνήσης θ.

Δένω τὰς χεῖράς μου σφικτὰ, πίπτω εἰς γῆν ὀμπρὸς τῆς
 ἤρξαμην ἀπὸ πόνου μου νὰ κλαίω, νὰ φωνάζω

α' ἔλῃσέ με τὸν ἐπικρανεὶς ἀφ' ὅτου ἐγεννήθην, 595

συμπάθησε τὸν ἐθλιψες, κυρά μου Δυστυχία,
 σπλαγχνήσου τὸν ἐλύπησες τῶρα τοσούτους χρόνους.

Ξένον μ' ἐποίησες ἐκ τὰ ἐμὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἐδικὰ μου,
 καὶ ποῖσε τίποτε εἰς ἐμέ, ψυχοπονέθησέ με ».

Καὶ ἀφ' ὅτου ἐπαρακάλεσεν, ὡς ἔλεγεν ὁ ξένος, 600

τότε μετ' ὄραν Ἰκανὴν λέγει τὸν ὅτι Ἐγείρου.

Ἦνεσηκώθη καὶ εἰστεκεν κλιτοτραχηλισμένος
 εἰστεκεν καὶ περίμενεν τό τίς νὰ τον συντύχη.

Καὶ ὀκάποτε ἀπὸ σχήματος πολλὰ σοβαρωμένου
 καὶ κενοδόξου βλέμματος καὶ ἀγερώχου λόγου 605

λέγει τὸν « Ξένε ἄνθρωπε, διὰ τί με καταρᾶσαι ;

Τί σ' ἐποίησα καὶ ὕβριζεις με ; διὰ τί με ἀτιμώνεις ;

Ποῦ με γνωρίζεις ἄνθρωπε ; Τίς εἶσαι, ποῦ με ἤξεύρεις,

καὶ εἶχα πλείστον ὕβρισμὸν ἐκ τὰ ἴδικά σου χεῖλη ;

Τόπον καὶ στρατὰν εἶδες τὴν χρόνου ἀκέραιου ἔε λύπη. 610

Καὶ εἶπέ διὰ τί με μαρτυρεῖς ὅτι ἔχω διακρισίαν,

καὶ κατ' ἐμοῦ οὐκ εἰσῆγες ποτὲ νὰ μὴ φωνάζης ;

586. ἀνεύθα	587. σοβαρὸς	588. τὸ μαγνάδιν.	Ἐν Ὁξωνίου
στ. 608 τὸ κεφάλιν	μαγνάδιν	589. στερομάνικον.	Ἐν Ὁξω-
νίου στ. 609 στενομάνοικον	ἐφόρει	590. ὅσον	σχῆμαν
591. ν' ἄνε	ἀπέκει	593. χεῖρας	γῆν ὀμπρόσθης
597. σπλαγχνήσου	τόρα τόσούτους	598. ἐπῆκες	599. πῆσε

θ

602. ἠνεθικῶ	εἰστεκεν κλιτοτραχιλισμένος	603. εἰστεκεν
συντύχη	604. σοβαρωμένου	605. ἀγερώχου
καταρᾶσαι	607. ἀτιμώνης	608. εἶσε
		ἤξεύρεις
		610. εἶδες

π
σε λί

Εἶπε, ἀδελφέ, ἀποκρίθησε, τί λέγεις ἀδικῶ σε ; »

108

Ὁ ξένος ἀπεκρίθη τῆν ἁ Δέσποινα Δυστυχία,

λέγεις καλὰ, καὶ τίποτε οὐκ ἐν ἀπληθυνσίᾳ

615

πλὴν μέτρησε τὰ πράγματα καὶ σκόπησε τοὺς χρόνους

ὅσους με παρατίκρानες καὶ γλυκασμὸν οὐκ εἶδα.

Καὶ ἂν ἤμην πέτρα, ἐκ τοῦ παντός νὰ πάσχησα τοσοῦτον

ὀκᾶτι ἤθελα τίποτε [εἶπει] ἀπὸ τοὺς πόνους ».

— « Δεῖνε μου, ἂν ἦσουν εὐτυχῆς καὶ πλούσιος, ἐγεννήθης,

620

πράγματ' ἂν εἶχες περισσὰ καὶ ἐγὼ δυστύχισά σε,

ἂν ἤλεγες δίκαιόν εἶχες, οὐκ ἦτον συντυχία.

Εἶδ' ἐγεννήθης δυστυχῆς νὰ μὴ ὑποτάσσης πράγμα.

ἦσουν εἰς τοῦτον τὸν σταθμὸν τὸν εἶσαι μέχρι τῶρα,

τί σε ἀδικῶ καὶ περπατεῖς καὶ πλέον με ὄνειδίζεις ; »

625

« Λέγεις καλὰ, ἡ παράξενος δέσποινα Δυστυχία.

Πλὴν ὅπου πάσχει καὶ οὐ πονεῖ δίχα αἰσθησὶν τὸν ἔχε ».

Καὶ ἐβγάνει διδοὶ τὸ χαρτὶν τὴν Δυστυχίαν τοῦ Χρόνου

καὶ ἅμα τῷ πιάσειν τὸ χαρτὶν ἐκείνη ἀχαμνογέλα.

Καὶ τότε μὲ τὰς χεῖράς της λύ' το, ἀνέγνωσέν το,

630

καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἀνέγνωσεν, κράζει βαγίτζαν μίαν,

εἶπεν της λόγους εἰς τὰπτὶν καὶ ὅσον καὶ ἄχαμνογέλα.

Καὶ τότε λέγει· « Ἄγομαι, διὰ μεσιτείαν τοῦ Χρόνου

σπλαγχνίζομαί σε· ἀπὸ τοῦ νῦν μάθε ὅτι ἀγαπῶ σε.

Καὶ νὰ καὶ τοῦτο τὸ χαρτὶν, ἅμα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου,

635

καὶ τότε τοῦ εὐτυχήματος νὰ πάρης τὸ βασμίδιν ».

21α

¶ Καὶ ὀκάποιον λέγει παρευθὺς· « Ἄμε εἰς τὸ τεῖχος ἔξω

καὶ τῶνομάν του λειῶσέ το τὸ δυστυχογραμμέον ».

616. σκόπισε τοὺς 617. ὅσους οἶδα 618. εἰς τὸ τὸσοῦ^τ

620. πλούσιος 621. δυστύχισά 622. δίκαιον εἶχες 623. πράγμα

624. εἶσε τόρα 625. ὄνειδίζεις 627. πασ^χ 628. εὐγάνει

628 (καὶ 629, 635, 639). χαρ^τ 629. ἅμα τὸ. Διῶρθωσα ἅμα τῷ. Ἴδε καὶ
στ. 455 ἅμα τῷ ἀνέθειν. Πρὸς. στ. 93 τῷ ἀκούσειν, στ. 686 τῷ εἶπειν.

630. μετὰς χεῖρας λύτο 631. ἀπέκει 632. εἶπεν τῆς τ'ἀπτήν^τ

Ἴδε καὶ τὸ δουλεπτὰ ἐν στ. 121 636. νὰ ἴ' πάρης βασιμ^{δι}

637. ὀκάποιος 638. τ'ὄνομάν λυόσετο

Ἐπαίρνει ὁ ξένος τὸ χαρτίν, χαμηλοπροσκυνᾷ την,
ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ κάστρον τῆς γοργὸν τῆς Δυστυχίας. 640

Ἔλυσεν τὸ πιττάκιν τῆς νὰ ἰδῆ τί εἶχεν γραμμένα,
καὶ τίτοια λόγια νῆρηνκεν ἀπίσω εἰς τὸ πιττάκιν
α Ὁ δυστυχὴς ὁ ὀλοξένος, ἀδελφὴ μου Εὐτυχία,
χρόνον ἐπεριπάτησεν καὶ πρὸς ἐμέναν ἦλθεν.

Ἠρώτων τὸν Χρόνον νῆρην τον, ἐπιάσεν τον μεσίτην 645

7. 21^β

|| νὰ ποῖσω τίποτε εἰς αὐτὸν νὰ τον ἀνακουφίσω
ἀπὸ τὰ δυστυχήματα τῶν παραπίσω χρόνων.

Καὶ ἰδοὺ διὰ μεσίτειάν του τοῦ Χρόνου ἀπὲ τῶρα
τάχα διασπλαχνίσθην τον, ἐλέησα, ἐπόνεσά τον,
ἐκ τὸ σκαλιν ἐπῆρά τον τῆς δυστυχοτυχίας, 650
αὐτὸν ἀπ' ἄρτι εἰς <τὸ> θέλημαν ἀφήκα τὸ ἐδικόν σου.

Εἶ τι κελεύεις εἰς αὐτὸν ποῖσε ἀπαρμποδίστως ».

Καὶ εἶχεν ἄνω βούλωμαν ἢ ἐπιγραφὴν καὶ λάλει
α Τῆς Δυστυχίας ἐνε χαρτί, ἀδελφὴ μου Εὐτυχία ».

Ἦρξατο πάλιν τὴν ὁδὸν εὐψυχα νὰ ὑπάγη 655

τοῦ νὰ ἐφθάσῃ σύντομα τῆς Εὐτυχίας τὸ κάστρον,
καὶ εἰς αὐτὸν εἰσώμωσιν, κ' ἐγγίζει πρὸς τὸν τοῖχον.

Βλέπει εἰς τοῦτον γράμματα ὄλων τῶν εὐτυχοῦντων,
βλέπει τὴν ἱστορίαν του τὴν εἶχεν εἰς τὴν πόρταν,
τὴν Εὐτυχίαν νὰ κάθηται πρόσχαρος εἰς τὸν θρόνον 660

νᾶχη ἀπλωτὰ τὰς χεῖράς της ἀπ' ἔδω καὶ ἀπ' ἐκει,
ὄλοι νὰ στέκουν [οἱ] εὐτυχεῖς πρόσχαροι ἐμπροσθέν της.

Εἶχεν ἡ πόρτα γράμματα γραμμένα τριγυρίαν

α Ὅσους ἐκατεπικρανεν ἡ Δυστυχοτυχία
ελάτε ἐμπῆτε σήμερον τῆς Εὐτυχίας τὴν πόρτα. 665

Ὅσους ἐκατεδάμασεν τὸ τρόχωμαν τοῦ χρόνου

639. ἐπερ^ν χαμηλοπροσκυνά 640. ἐυγένει ἰδεῖ γραμμέ^ν
642. νῆρηνκεν 643. ὁ 645. νῆρην 646. πῆσω ἀνακουφίσω
648. ἰδοὺ διαμεσιτειάν τοῦ χρόνου ἀπ' ἐτόρα 650. ἐπῆρα

652. οἴτοι 652. πῆσε 653. βούλωμαν 654. χαρ^τ 655. πάλιν
ὑπήγει 657. κέγγίζει τείχον 661. ν' ἄχει ἀπλωτὰ χεῖρας
ἀπέκει 662. ὄλοι εὐτυχεῖς 665. ἐλάτε μπόρτα
666. τρόχωμαν

- ἐλάτε εἰς τὴν ἀπλότηταν ἰδῶ τῆς Εὐτυχίας,
 χαρῆτε εἰς τὰ ἐπικράνητε, ζήσατε ἐκ καλῆ τῆς ».
- φ. 22^α ¶ Καὶ εἰς ἓνα μέρος ἔγραφεν α Κἄστρον τῆς Εὐτυχίας ».
 Καὶ ἀφ' οὗ ὁ ξένος τὴν γραφὴν ἀνέγνωσεν τῆς πόρτας, 670
 τότε ἐμπαίνει ἀκούτευτα, τρέχει εἰς τὴν Εὐτυχίαν,
 καὶ πίπτει εἰς τὰ ποδάρια τῆς καὶ τίτοια τὴν ἐλάλει.
 « ὦ Εὐτυχία, δέσποινα μυριοχαριτωμένη,
 τὴν ἀφηγοῦνται εὐψυχα καὶ τὴν θαυμάζει ὁ Χρόνος,
 ἄς ἴδω εὐεργεσίαν σου, καλόν σου ἄς γνωρίσω. 675
 Γράψι εἰς τὸ κατάστιχον καὶ ἐμὲν τῆς εὐτυχίας.
 Χρόνος πολλοὺς με ἐθλίψεν ἡ δυστυχοαδελφὴ σου
 κακὰ τῆς ἔχω ἀμύθητα, πικρίας ἀναριθμήτους ».
 α Χίλια καλῶς τὸν δυστυχῆ, λέγει ἡ Εὐτυχία.
 Ἄφες ἀπ' ἄρτι νὰ πονῆς, τίποτε μὴ λυπᾶσαι. 680
 Ὅσας πικρίας ἂν ἐπάθει τοὺς παραπίσω χρόνους,
 τοὺς παραμπρὸς γλυκύτητας θέλεις τοὺς ἀπολαύσει·
- φ. 22^β ¶ Ὅσους ἐκακοπάθησις ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου
 ἰδῶ ἀπ' ἐμένα νὰ χαρῆς· τίποτε μὴ λυπᾶσαι.
 Ἐχεις γραφὴν, ὁ φίλος μου, ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου; » 685
 Λέγει τὴν Ναὶ, καὶ τῷ εἰπεῖν καὶ δώσειν τὸ πιττάκιν
 ταῦτα μαντᾶτον ἔφθασεν ἀπὸ τὴν Δυστυχίαν·
 α Σύντομα ἄς φθάσῃ καὶ ἄς στραφῆ· μὴ τον κρατήσης ὦρα ».
 Ὁ ξένος ἐκ τὸ μῆνυμαν εὐθὺς ὑποπατάγει.
 Ἐγὼεῖ· α Εἰς ἐμένα, ἔλεγεν, πάλι ἐμεταμελήθη ».
 α Τί τον θέλει; » ἐμήνυσεν πάλιν ἡ Εὐτυχία. 690

667. ἐλάτε ἀπλότηταν ἐδῶ ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος ἐδῶ
 668. χαρεῖτε 669. ἓνα 671. ἐμπένει ἀκούτευτα. Μὴ τοι γραπτίον
 ἀκου' τ' αὐτά; 672. ποδάρια 674. ἀφηγοῦνται 675. ἄς ἴδω
 678. ἀμύθητα 679. δὐσύχη 680. ἀπάρτι τίποται λυπᾶσαι
 681. ὄσας ἀνέπαθεσ 682. τοῦσ ἀπ. 683. ἐκακοπάθησες
 684. ἀπεμένα 685. Ἐν τῇ φᾶ Ἐρωτήσεις 686. Ἐν τῇ φᾶ ἀπόκρισις
 ναὶ τὸ. Διῶρθωσ τῷ. Ἴδε καὶ στ. 93 τῷ ἀκούσειν. Πρβλ. στ. 455 ἄμα τῷ
 ἀνέδειν, στ. 629 ἄμα τῷ πιάσειν. δόσειν 687. ταῦτα. Πρβλ. ἀνωτέρω
 στ. 267. μαντᾶτον 688. φθᾶ κρατᾶ 689. ὑπόπατάγει
 690. ἐγὼεῖ. Ἐγραφα ἐγὼεῖ, ὅπερ ἴσως ἔγραφεν ὁ διασκευαστὴς κακῶς ἐκ τοῦ
 γοῶ-ῶ. Ἐν Ὁξωνίου στ. 702 αἰτῆ πάλιν ἐμεταμελήθει

— α Καλάμιν εὐτυχήματος δίχως βουλήs ἐπῆρεν·
ἀπ' ἐκεῖ ὡς ὧδε τὸ ἔπαιζεν, καὶ οὐκ ἤρκειν τον ἐκείνο,
ἀμὲ ὡς τὸ κάστρον ἐφθασεν καὶ κατὰ τζάκισέν το·
ἀλλὰ ἤθελεν νὰ το κρατῆ, καὶ πῶς εἰπεῖν οὐκ ἔχω,
ἔπεσαν ἐκ τὸν κόρφον του τῆs Τύχης τὸ καλάμιν,
καὶ ὁκάτις εἰς τὰ χέρια τῆs τῆs Δυστυχίας τὸ ἔδωκεν.
Καὶ ἐκείνη ἀνέβην εἰς θυμὸν καὶ λέγει· Ἄς τον εὐρούσιν
καὶ ἄς του ἐπάρουν τὸ χαρτίν καὶ πάλι ἄς ὑπαγαίνῃ ». 695

— α Ἄν ἐνε ὅτι νὰ θλίβεται, λέγει ἡ Εὐτυχία, 700
ἐγὼ εἶμαι ὅπου ἦλθεν εἰς ἐμὲν, καὶ εἰπέ τὴν ἀδελφὴν μου,
ὅτι ὁ δυστυχῆs αὐτὸs ὅπου ἦλθεν εἰς ἐμένα
καὶ ἔδωκέ με πιττάκιν σου τάχα τῆs συμπαθείας
ἀντίσηκον τὸν ἐποικα πάλιν ἐλευθερίας,
εἰς τὸ σκαλὶν τὸν ἔστησα τῆs εὐτυχοτυχίας ». 705

φ. 23^α || Καὶ κάτω ἡ Τύχη ἔγραψεν καὶ ἐμνηολόγησέν τον,
βοῦλλαν τοῦ ἐκρεμάσασιν· εἶχεν σφραγίδα τέτοιαν·
ἐμπρὸs ἡ Τύχη εἰστεκεν καὶ νὰ φορῆ στεφάνιν
καὶ ὀπίσω νὰ ἔχη γράμματα. Ἄκω τί ἐλαλοῦσαν·
α Σφράγισμα ἐνε ἐλευθερίας δέσποινας Εὐτυχίας ». 710

Καὶ ἀφ' ὅτου τὸ ἐβούλλωσαν, δίδουν με τὸ πιττάκιν,
καὶ λέγουν με, ὅτι Κίνησε, καὶ πρόβοδὸν με δίδουν,
καὶ στράταν με ἔρθώσασιν λιθαδωτὴν καὶ ὁμάλιν
νᾶχη δένδρα παράξενα καὶ βρούσες χιονᾶτες.
[Ἐκεῖ φωνᾶs γὰρ ἤκουσα νὰ λέγουσιν τοιαῦτα·] 715

φ. 23^β || α Τρέχε τὴν στράταν, τρέχε την, ἐσὺ ἀγνωετυχησμένε ».
Αἱ καὶ τὰ με ἀφηγήσατο ὁ δυστυχῆs ὁ ξένος,

692. δίχος	693. ὧδε	ἤρκειν	695. ἤθλην	697. χαίριά
τὸδῶκεν	698. ἀνεύειν	εὐρούσιν	699. πᾶ	ὑπαγένοι
700. ἀνένε	701. ἐγὼ εἶμε	(καὶ 702). ἦλθεν	702. ὅτι	703. δῶκε
704. ἐλευθερίαν	707. βοῦλλαν του	σφραγίδα	708. ἐμπρὸs	
εἰστεκεν	στεφάνην	709. ὀπίσω	710. ἐλευθερίας	711. ἐβού-
λωσαν	712. κίνησε	μὲ	713. λιθαδοτὴν	714. νάχει
σῆσαις χῖωναταις	Τὸν στίχον	715 προσέθηκα	ἐκ τοῦ κἀδικος Ὁξωνίου	πρὸs πλή-
ρῶσιν τοῦ προφανοῦs χάσματος.	716. εὐγνωεῦτυχημένε.	Ἐν Ὁξωνίου στ.		
727 ἀγνωεῦτυχισμένε	717. ἐφηγήσατο	δυστυχῆs		

τὰ ἐπιπροκακοπάθησεν ἀπὸ τὴν Δυστυχίαν
καὶ ὡς ὕστερον εὐτύχησεν ἀπὸ τὴν Εὐτυχίαν.

Λοιπὸν ὅπου ἐνε δυστυχῆς ποτέ του μὴ ἀπελπίζην,
ἀλλ' ἄς θαρρῆ, καὶ ὁκάποτε ὅσα κἂν θέλῃ πάθει,
βασμίδιν εὐτυχήματος πατεῖ περὶ τὸ τέλος.

720

24^a

|| Ἀκοῦτε ὅπου ἐπάθετε πικρίας ἀναριθμήτους,
ἐμάθετε τοὺς ἐθλίψεν ὁ ἀσυστατος ὁ Χρόνος
πόσα κακὰ παθάνουσι οἱ δυστυχοτυχοῦντες,
πῶς ἀπὸ ταῖς πικρίαις τῆς τῆς Δυστυχοτυχίας
γίνονται ξένοι αἰχμάλωτοι θλιμμένοι ἐκ τὰ ἴδικά των.

725

Πάλιν πληροφορήθητε καὶ σεῖς οἱ εὐτυχοῦντες
πόσα καλὰ παθάνουσι οἱ εὐτυχοτυχοῦντες,
πόσας χορταίνουσι ἡδονὰς καὶ γλυκασμὸν ρουφοῦσιν,
πῶς περπατοῦν ἐνήδονα, πόνους οὐ μεριμνοῦσιν.

730

Βλέπετε ὅταν τρέχητε τῆς Εὐτυχίας τὸ ὁμάλιν
ὅπου ἴδητε δυστυχεῖς νὰ τους ψυχοπονῆτε,
ὅσους φαρμάκιν πίνουσι τῆς Κακοδυστυχίας,
νὰ μὴ εἰς λιθάριν πούπετες προσκρούσῃτε ἀτυχίας
καὶ πιάσῃτε τὸ ἀνήφορον τοῦ πόνου καὶ ἀνεβῆτε.

735

Ἵταν τρυγάτε τὸ δένδρον τῆς Εὐτυχοτυχίας,
ἐκ τὸν καρπὸν του δίδετε πάλιν τοῖς δυστυχοῦσιν,
νὰ τρώγουν καὶ νὰ μνήσκονται καὶ αὐτοὶ τὴν εὐτυχίαν.

Φοβάσθαι καὶ τὰ κλώσματα τοῦ Χρόνου ὅπου εὐτυχεῖτε

740

νὰ μὴ εἰς τροχὸν καὶ γυρισμὸν καὶ ἐξανάκλωσμάν του
ἐμπέσητε καὶ ἴδητε τὸ τί αὐτοὶ παθάνουσι
οἱ δυστυχοῦντες. Εὐτυχεῖς, λοιπὸν νοήσατέ το
τὸ νὰ ὁμαλίζουσι ἐμνοστα τῆς Εὐτυχίας μου στάκιν (:)

720. ἀπελπίζην. ἴδι καὶ τὸ ἐν σ: 439 βασανίδιν. 721. θαρρεῖ
πάθει 722. βασμίδιν 724. τοὺς 729. εὐτυχοῦντες 730. χορ-
τένουν ρουφοῦσιν 732. ὁμάλιν 733. ὅπου ἴδετε δυστυχεῖς

ψυχοπονεῖτε 734. φαρμά^κ 735. πούπετες προσκρούσῃτε

736. ἀνεβῆτε 737. τρυγάτε 738. πᾶ^λ 740. φοβάσθαι τὰ (ἐκ
τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος τας) κλώσματα ὅπου 741. μὴ' ἐξανά-

κλώσμάν 742. ἐμπεδεῖτε 744. μου ζά. Πάντως διορθωτέον.

E. I. Δ. Π. Π. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

- και σεις να τζυγαρίζεσθε με την διακρισίαν, 745
 φ. 24# και όταν ἔχετε καιρὸν τῆς εὐτυχουσίας
 εἰς νοῦν σας και ἐμνήσκεσθε διὰ τοὺς δυστυχουντάς.
 Ἄνεγνωρίστου κρεμασμοῦ μυθογραφῆ και λόγος
 τρυφῆς ἀγάπης συμπλοκῆς ὡς ἀπὸ ξενοτρόπου.
 Ὁ συγγραφεὺς ἀλλότριος, ξενακιστὸν τὸ πρᾶγμα, 750
 λογοκινεῖ τῷ πλάσματι ὅλος ὁ μῦθος ξένος.
 Ἐγραψα, οὐκ ἐξαίρετον ὑπέγραψα τὸν μῦθον.
 Πλὴν γὰρ ἀνεπιτήδευτος πόθου δίχως φουδοῦλαν
 ὅλος ὁ μῦθος ἔρωτος και ἀνεροτολήπτου.
 Και ἐτελέσθη τὸ λοιπὸν ὁ λόγος, συνεγράφη, 755
 και πᾶς ὁ ταύτην τὴν γραφὴν εὗρίσκει ἄς ἀναγνώθῃ.

745. τζυγαρίζεσθε 748. μυθογραφῆ 749. ἀγά^π 751 (και 754). μῦθος
 752. ἐξέραιτον μῦθον 753. ἀνεπιτήδευτος 754. ἀνεροτολήπτου
 755. ἐτελέσθαι συνεγράφη 756. εὗρίσκει ἄς ἀναγνώ